

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4
เรื่อง
สัญญาประกันภัย

คำแถลงการณ์

มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นโดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ ฉบับที่ 4 เรื่อง สัญญาประกันภัย พ.ศ. 2549 (IFRS No. 4, Insurance Contracts (2006))

สารบัญ

	ย่อหน้าที่
บทนำ	บทนำ 1-บทนำ13
วัตถุประสงค์	1
ขอบเขต	2-12
อนุพันธ์ทางการเงินแฝง	7- 9
การแยกองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน	10-12
การรับรู้และการวัดมูลค่า	13-35
การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชีฉบับอื่น ๆ เป็นการชั่วคราว	13-20
การทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน	15-19
การต่อราคาของสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อ	20
การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี	21-30
อัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน	24
การถือปฏิบัติตามแนวปฏิบัติที่ใช้อยู่ต่อไป	25
ความระมัดระวัง	26
กำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต	27-29
การบัญชีเงา	30
สัญญาประกันภัยที่ได้มาจากการรวมธุรกิจหรือการโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย	31-33
ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ	34-35
ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจในสัญญาประกันภัย	34
ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจในเครื่องมือทางการเงิน	35
การเปิดเผยข้อมูล	36-39
การอธิบายจำนวนเงินที่รับรู้ในงบการเงิน	36-37
ลักษณะและขอบเขตของความเสี่ยงที่เกิดจากสัญญาประกันภัย	38-39ก
วันถือปฏิบัติ และการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง	40-45
การเปิดเผยข้อมูล	42-44
การจัดประเภทรายการใหม่ของสินทรัพย์ทางการเงิน	45
ภาคผนวก ก : คำนิยาม	
ภาคผนวก ข : นิยามของสัญญาประกันภัย	

บทนำ

เหตุผลในการออกมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้

- บทนำ 1 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้เป็นมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับแรกเกี่ยวกับสัญญาประกันภัย แนวปฏิบัติทางการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยมีความหลากหลายและบ่อยครั้งที่แตกต่างจากแนวปฏิบัติในภาคธุรกิจอื่น ๆ ดังนั้นมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้จึงมีวัตถุประสงค์ดังนี้
- 1.1 เพื่อปรับปรุงวิธีการทางบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยอย่างจำกัด จนกว่าการดำเนินงานในระยะที่สองของโครงการมาตรฐานการบัญชีเกี่ยวกับสัญญาประกันภัยจะแล้วเสร็จ
 - 1.2 เพื่อกำหนดให้กิจการใด ๆ ที่ออกสัญญาประกันภัย (ผู้รับประกันภัย) เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับสัญญาดังกล่าว
- บทนำ 2 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้เป็นฐานสำหรับก้าวไปสู่ระยะที่สองของโครงการนี้ โดยที่โครงการในระยะที่สองคาดว่าจะดำเนินการให้เสร็จสิ้นในลำดับต่อไป ภายหลังจากที่ได้พิจารณาอพงความคิดเห็นและปัญหาในการปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง

สาระสำคัญของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้

- บทนำ 3 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ถือปฏิบัติกับสัญญาประกันภัยทั้งหมด (รวมถึงสัญญาประกันภัยต่อ) ที่กิจการออก และสัญญาประกันภัยต่อที่กิจการถือไว้ ยกเว้นสัญญาที่ถูกระบุให้ปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่ถือปฏิบัติกับสินทรัพย์และหนี้สินอื่น ๆ ของผู้รับประกันภัย เช่น สินทรัพย์ทางการเงินและหนี้สินทางการเงินซึ่งอยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) นอกจากนี้ มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่ได้กล่าวถึงการบัญชีสำหรับผู้เอาประกันภัยแต่อย่างใด
- บทนำ 4 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ยกเว้นให้ผู้รับประกันภัยไม่ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดบางข้อของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ เป็นการชั่วคราว ในช่วงระยะที่หนึ่งของโครงการนี้ รวมทั้งยกเว้นจากการปฏิบัติตามแม่บทการบัญชีในเรื่องการเลือกใช้นโยบายการบัญชีสำหรับรายการที่เกิดจากสัญญาประกันภัย อย่างไรก็ตาม มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กำหนดให้ปฏิบัติ ดังนี้
- 4.1 ห้ามมิให้ตั้งประมาณการหนี้สินสำหรับค่าสินไหมทดแทนที่ยังไม่เกิดขึ้น ณ วันที่เสนอรายงาน (เช่น ประมาณการค่าสินไหมทดแทนที่เกิดจากมหันตภัย และการตั้งสำรองดุลยภาพ(การกันสำรองเพื่อลดความผันผวนในผลการดำเนินงานหากเกิดค่าสินไหมทดแทนจำนวนมากในปีใดปีหนึ่ง)
 - 4.2 กำหนดให้ทดสอบความเพียงพอของหนี้สินจากการประกันภัยที่รับรู้แล้ว และทดสอบการด้อยค่าของสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อ
 - 4.3 กำหนดให้ผู้รับประกันภัยบันทึกหนี้สินจากสัญญาประกันภัยไว้ในงบดุลของกิจการจนกว่าภาระหนี้สินจากสัญญาประกันภัยนั้นจะหมดลง หรือสัญญาประกันภัยถูกยกเลิก หรือหมดอายุความ

และให้แสดงรายการหนี้สินจากสัญญาประกันภัยโดยไม่มีการหักลบกับสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อที่เกี่ยวข้อง

- บทนำ 5 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้อุญาตให้ผู้รับประกันภัยเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย หากการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นผลให้งบการเงินของกิจการแสดงข้อมูลให้มีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงินมากขึ้นโดยมิได้มีความน่าเชื่อถือลดลง หรือมีความน่าเชื่อถือมากขึ้นโดยมิได้ทำให้ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงินลดลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งห้ามผู้รับประกันภัยเริ่มนำวิธีปฏิบัติดังต่อไปนี้มาใช้ ถึงแม้ว่ากิจการอาจยังคงใช้นโยบายการบัญชีที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเหล่านั้นต่อไป
- 5.1 การวัดมูลค่าหนี้สินจากการประกันภัยโดยไม่นำมาคิดลดเป็นมูลค่าปัจจุบัน
 - 5.2 การวัดมูลค่าสิทธิที่จะได้รับค่าธรรมเนียมการจัดการลงทุนในอนาคตด้วยมูลค่าที่สูงกว่ามูลค่ายุติธรรมของค่าธรรมเนียมดังกล่าว โดยเปรียบเทียบกับค่าธรรมเนียมในปัจจุบันซึ่งเรียกเก็บโดยผู้ให้บริการในตลาดรายอื่น ๆ ซึ่งให้บริการที่คล้ายคลึงกัน
 - 5.3 การใช้นโยบายการบัญชีที่แตกต่างกันสำหรับหนี้สินจากสัญญาประกันภัยของบริษัทย่อย
- บทนำ 6 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้อุญาตให้สามารถเริ่มใช้นโยบายการบัญชีในการวัดหนี้สินจากสัญญาประกันภัยโดยใช้อัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบันมาถือปฏิบัติกับหนี้สินจากสัญญาประกันภัยโดยต้องมีการวัดค่าใหม่ในแต่ละระยะเวลาบัญชีอย่างสม่ำเสมอ(หากกิจการเลือกที่จะวัดมูลค่าใหม่ กิจการต้องใช้การประมาณการ และข้อสมมติฐานอื่น ๆ ที่เป็นปัจจุบันด้วย) หากมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่มีการอนุญาตเช่นนี้ไว้ ผู้รับประกันภัยจะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดในเรื่องการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับหนี้สินทุกรายการที่คล้ายคลึงกันโดยสม่ำเสมอ
- บทนำ 7 ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย เพื่อขจัดความระมัดระวังที่มากเกินไป อย่างไรก็ตามหากผู้รับประกันภัยได้วัดมูลค่าจากสัญญาประกันภัยด้วยความระมัดระวังที่เพียงพอแล้ว ผู้รับประกันภัยไม่ควรใช้วิธีการทางบัญชีที่มีความระมัดระวังเพิ่มขึ้นไปอีก
- บทนำ 8 มีข้อสังเกตว่างบการเงินของผู้รับประกันภัยจะมีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงินและความน่าเชื่อถือลดลง หากผู้รับประกันภัยนำนโยบายการบัญชีที่สะท้อนกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคตเข้ามาใช้ในการวัดมูลค่าสัญญาประกันภัย
- บทนำ 9 เมื่อผู้รับประกันภัยเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับหนี้สินจากสัญญาประกันภัย ผู้รับประกันภัยอาจจัดประเภทรายการใหม่สำหรับสินทรัพย์ทางการเงินบางส่วนหรือทั้งหมดไปเป็นประเภท “สินทรัพย์ที่แสดงด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่านงบกำไรขาดทุน”
- บทนำ 10 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้
- 10.1 ให้ความชัดเจนว่าผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องแยกบันทึกบัญชีอนุพันธ์ทางการเงินแฝงด้วยมูลค่ายุติธรรม หากอนุพันธ์ทางการเงินแฝงนั้นเป็นไปตามคำนิยามของสัญญาประกันภัย

- 10.2 กำหนดให้ผู้รับประกันภัยแยกองค์ประกอบ สำหรับส่วนที่เป็นการรับฝากเงินออกจากสัญญาประกันภัย เพื่อป้องกันมิให้มีการละเว้นการบันทึกสินทรัพย์และหนี้สินในงบดุลของผู้รับประกันภัย
- 10.3 ให้คำอธิบายที่ชัดเจนถึงวิธีการนำแนวปฏิบัติที่เรียกว่า “การบัญชีเงา” มาถือปฏิบัติ
- 10.4 อนุญาตให้แสดงรายการสัญญาประกันภัยที่ได้มาจากการรวมธุรกิจหรือจากการรับโอนกลุ่มสัญญาประกันภัยในงบการเงิน
- 10.5 กล่าวถึงในเบื้องต้นเกี่ยวกับการบัญชีสำหรับลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจที่มีอยู่ในสัญญาประกันภัยหรือเครื่องมือทางการเงิน

บทนำ 11 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กำหนดให้เปิดเผยข้อมูลเพื่อช่วยให้ผู้ใช้งบการเงินเข้าใจถึง

11.1 จำนวนเงินที่เกิดจากสัญญาประกันภัยในงบการเงินของผู้รับประกันภัย

11.2 จำนวนเงิน ระยะเวลา และความไม่แน่นอนของกระแสเงินสดในอนาคตจากสัญญาประกันภัย

บทนำ 12 กิจการต้องนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2554 เป็นต้นไป โดยสนับสนุนให้นำมาใช้ปฏิบัติก่อนวันที่มีผลบังคับใช้ ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องนำข้อกำหนดบางประการของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบซึ่งเกี่ยวข้องกับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มก่อนวันที่ 1 มกราคม 2554

บทนำ 13 (บทนำนี้ไม่ใช่)

มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ประกอบด้วยย่อหน้าที่ 1 ถึง 45 ทุกย่อหน้ามีความสำคัญเท่ากัน โดยตัวอักษรหนาทำถือเป็นหลักการที่สำคัญ และมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ต้องอ่านโดยคำนึงถึงข้อกำหนดของแม่บทการบัญชี ในกรณีที่ไม่ได้ให้แนวปฏิบัติในการเลือกและการใช้นโยบายการบัญชี ให้กิจการถือปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4 เรื่อง สัญญาประกันภัย

วัตถุประสงค์

1. มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดรายงานทางการเงินสำหรับสัญญาประกันภัยที่ออกโดยกิจการใดๆ ก็ตาม (ต่อไปนี้มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ จะกล่าวถึงโดยใช้คำว่าผู้รับประกันภัย) จนกว่าการดำเนินงานในระยะที่สองของโครงการมาตรฐานการรายงานทางการเงินเกี่ยวกับสัญญาประกันภัยจะแล้วเสร็จ ดังนั้นมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้จะกล่าวถึงเฉพาะเรื่องดังต่อไปนี้
 - 1.1 การปรับปรุงอย่างจำกัดในส่วนของวิธีการบัญชีของผู้รับประกันภัยสำหรับสัญญาประกันภัย
 - 1.2 การเปิดเผยข้อมูลซึ่งระบุและให้คำอธิบายถึงจำนวนเงินที่เกิดจากสัญญาประกันภัยในงบการเงินของผู้รับประกันภัย และช่วยให้ผู้ใช้งบการเงินเข้าใจถึงจำนวนเงิน จังหวะเวลา และความไม่แน่นอนของกระแสเงินสดในอนาคตจากสัญญาประกันภัย

ขอบเขต

2. กิจการต้องนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับ
 - 2.1 สัญญาประกันภัย (รวมถึงสัญญาประกันภัยต่อ) ที่กิจการเป็นผู้ออก และสัญญาประกันภัยต่อที่กิจการถือไว้
 - 2.2 เครื่องมือทางการเงินที่กิจการออกซึ่งมีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ (ดูย่อหน้าที่ 35) มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน(เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดให้กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องมือทางการเงิน รวมถึงเครื่องมือทางการเงินที่มีลักษณะดังกล่าวด้วย
3. มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ได้กล่าวถึงวิธีการบัญชีของผู้รับประกันภัยในเรื่องอื่นๆ เช่น การบัญชีสำหรับสินทรัพย์ทางการเงินที่ถือโดยผู้รับประกันภัยและหนี้สินทางการเงินที่ออกโดยผู้รับประกันภัย [(ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง การแสดงรายการสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้)] ยกเว้นข้อกำหนดเกี่ยวกับการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลงในย่อหน้าที่ 45
4. กิจการต้องไม่นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับ
 - 4.1 การรับประกันสินค้าซึ่งผู้ผลิต, ตัวแทนจำหน่าย หรือผู้ค้าปลีก ออกให้โดยตรง (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 18 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง รายได้ (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น)

- 4.2 สิทธิพลและหนี้สินของนายจ้างภายใต้โครงการผลประโยชน์ของพนักงาน (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 2 เรื่อง การจ่ายโดยใช้หุ้นเป็นเกณฑ์ และภาวะผูกพันเกี่ยวกับผลประโยชน์เมื่อเกษียณอายุที่รายงานโดยโครงการผลประโยชน์เมื่อเกษียณอายุ (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 26 เรื่อง การบัญชีและการรายงานโครงการผลประโยชน์เมื่อเกษียณอายุ)
 - 4.3 สิทธิตามสัญญาหรือภาวะผูกพันตามสัญญาซึ่งอาจเกิดขึ้นจากการใช้ประโยชน์หรือสิทธิที่จะใช้ประโยชน์ในอนาคตของรายการที่ไม่ใช่รายการทางการเงิน (ตัวอย่างเช่น ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตบางอย่าง ค่าสิทธิ การจ่ายค่าเช่าที่อาจเกิดขึ้น และรายการที่คล้ายคลึงกัน) เช่นเดียวกับ การประกันมูลค่าคงเหลือของผู้เช่าที่แฝงอยู่ในสัญญาเช่าการเงิน (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 17 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง สัญญาเช่า มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 18 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง รายได้ (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 38 เรื่อง สิทธิพลไม่มีตัวตน)
 - 4.4 สัญญาค้ำประกันทางการเงิน เว้นแต่ผู้ออกได้แสดงอย่างเปิดเผยชัดเจนมาก่อนว่าผู้ออกถือว่าสัญญาดังกล่าวเป็นสัญญาประกันภัย และได้ใช้การบัญชีซึ่งใช้ปฏิบัติกับสัญญาประกันภัย ในกรณีดังกล่าวผู้ออกอาจเลือกถือปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง การแสดงรายการสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) หรือ เลือกถือปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้สำหรับรายการที่เกิดจากสัญญาค้ำประกันทางการเงิน ผู้ออกอาจเลือกปฏิบัติเป็นรายสัญญาได้ แต่เมื่อเลือกวิธีการบัญชีใดสำหรับแต่ละสัญญาแล้ว ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้
 - 4.5 เจ้าหนี้หรือลูกหนี้สำหรับสิ่งตอบแทนที่อาจเกิดขึ้นในการรวมธุรกิจ (ดูมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง การรวมธุรกิจ)
 - 4.6 สัญญาประกันภัยตรงที่กิจการถือไว้ (หมายถึง สัญญาประกันภัยตรงซึ่งกิจการเป็นผู้เอาประกันภัย) อย่างไรก็ตาม ผู้เอาประกันภัยต้องนำมาตราฐานการบัญชีฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้
5. เพื่อให้ง่ายต่อการอ้างอิง มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้เรียกกิจการใดๆ ที่ออกสัญญาประกันภัยว่าเป็นผู้รับประกันภัย ไม่ว่าผู้ออกสัญญานั้นจะเป็นผู้รับประกันภัยตามกฎหมายหรือตามที่หน่วยงานกำกับดูแลกำหนดไว้หรือไม่ก็ตาม
 6. สัญญาประกันภัยต่อเป็นสัญญาประกันภัยชนิดหนึ่ง ดังนั้น การอ้างอิงถึงสัญญาประกันภัยในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ทุกครั้งให้รวมถึงสัญญาประกันภัยต่อด้วย

อนุพันธ์ทางการเงินแฝง

7. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดให้กิจการแยกอนุพันธ์ทางการเงินแฝงบางอย่างออกจากสัญญาหลัก โดยวัดค่าอนุพันธ์ทางการเงินแฝงนั้นด้วยมูลค่ายุติธรรมและรับรู้การเปลี่ยนแปลงมูลค่ายุติธรรมในงบกำไรขาดทุน มาตรฐานการบัญชีฉบับ

ดังกล่าวถือปฏิบัติกับอนุพันธ์ทางการเงินที่แฝงอยู่ในสัญญาประกันภัยด้วย เว้นแต่อนุพันธ์ทางการเงินแนงนั้นเป็นสัญญาประกันภัย

8. ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องแยกและวัดค่าด้วยมูลค่ายุติธรรมสำหรับสิทธิของผู้เอาประกันภัยในการเลือกที่จะเวนคืนสัญญาประกันภัยเพื่อจำนวนเงินคงที่ (หรือขึ้นอยู่กับจำนวนเงินคงที่และอัตราดอกเบี้ย) ถึงแม้ว่าราคาที่ใช้สิทธิจะแตกต่างจากมูลค่าตามบัญชีของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยหลัก ทั้งนี้เป็นข้อยกเว้นซึ่งไม่ต้องปฏิบัติตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) อย่างไรก็ตามผู้รับประกันภัยต้องถือปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชีฉบับดังกล่าวสำหรับสิทธิเลือกขายหรือสิทธิเลือกเวนคืนเป็นเงินสดที่แฝงอยู่ในสัญญาประกันภัยหากมูลค่าเวนคืนผันแปรตามการเปลี่ยนแปลงในตัวแปรทางการเงิน (เช่น ราคาหรือดัชนีตราสารทุน หรือ ราคาหรือดัชนีโภคภัณฑ์) หรือตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับคู่สัญญาประกันภัย นอกจากนี้ข้อกำหนดดังกล่าวยังให้ถือปฏิบัติในกรณีที่ความสามารถของผู้เอาประกันภัยที่จะใช้สิทธิเลือกขายหรือสิทธิเลือกเวนคืนเป็นเงินสดขึ้นอยู่กับเปลี่ยนแปลงในตัวแปรดังกล่าว (ตัวอย่างเช่น สิทธิเลือกขายซึ่งจะสามารถใช้สิทธิได้หากดัชนีตลาดหลักทรัพย์ขึ้นไปถึงระดับที่ระบุไว้)
9. ย่อหน้าที่ 8 ให้ถือปฏิบัติโดยเท่าเทียมกันกับสิทธิเลือกที่จะเวนคืนเครื่องมือทางการเงินซึ่งมีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ

การแยกองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน

10. สัญญาประกันภัยบางสัญญามีองค์ประกอบที่เป็นการประกันภัยและองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน ในบางกรณีผู้รับประกันภัยถูกกำหนดหรือได้รับอนุญาตให้แยกองค์ประกอบเหล่านั้นออกจากกัน
 - 10.1 ผู้รับประกันภัยต้องแยกองค์ประกอบทั้งสองออกจากกัน หากเป็นไปตามเงื่อนไขทั้งสองข้อต่อไปนี้
 - 10.1.1 ผู้รับประกันภัยสามารถวัดมูลค่าองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน (รวมถึงสิทธิเลือกเวนคืนแฝงใดๆ) แยกต่างหากได้ (หมายถึง สามารถวัดมูลค่าได้โดยไม่ต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบที่เป็นการประกันภัย) และ
 - 10.1.2 นโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยไม่ได้กำหนดให้รับรู้ภาวะผูกพันและสิทธิทั้งหมดที่เกิดจากองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน
 - 10.2 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้อุญาตแต่ไม่ได้กำหนดให้ต้องแยกองค์ประกอบออกจากกัน หากผู้รับประกันภัยสามารถวัดมูลค่าองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงินแยกต่างหากได้ตามข้อ 10.1.1 แต่ นโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยกำหนดให้รับรู้ภาวะผูกพันและสิทธิทั้งหมดที่เกิดจากองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน ทั้งนี้ไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ที่ใช้วัดมูลค่าสิทธิและภาวะผูกพันเหล่านั้น
 - 10.3 ห้ามแยกองค์ประกอบออกจากกัน หากผู้รับประกันภัยไม่สามารถวัดมูลค่าองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงินแยกต่างหากได้ตามข้อ 10.1.1
11. ตัวอย่างกรณีที่นโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยไม่ได้กำหนดให้รับรู้ภาวะผูกพันทั้งหมดที่เกิดจากองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน ได้แก่ในกรณีที่ผู้เอาประกันภัยต่อรับค่าสินไหมทดแทนจากผู้รับประกันภัยต่อ แต่ในสัญญากำหนดให้ผู้เอาประกันภัยต่อต้องคืนค่าสินไหมทดแทนนั้นในอนาคต ภาวะผูกพันดังกล่าวเกิด

จากองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน ซึ่งหากนโยบายการบัญชีของผู้เอาประกันภัยต่ออนุญาตให้รับรู้ค่าสินไหมทดแทนเป็นรายได้โดยไม่รับรู้ภาระผูกพันในการจ่ายเงินจำนวนดังกล่าว ผู้เอาประกันภัยต้องแยกองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน

12. ในการแยกองค์ประกอบของสัญญา ผู้รับประกันภัยต้อง
 - 12.1 นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับองค์ประกอบที่เป็นการประกันภัย
 - 12.2 นำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) มาถือปฏิบัติกับองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน

การรับรู้และการวัดมูลค่า

การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ เป็นการชั่วคราว

13. ย่อหน้าที่ 10-12 ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด กำหนดเกณฑ์สำหรับกิจการเพื่อใช้ในการกำหนดนโยบายการบัญชี หากไม่มีมาตรฐานการรายงานทางการเงินกำหนดให้ถือปฏิบัติเป็นการเฉพาะกับรายการใดอย่างใดก็ตาม มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ยกเว้นให้ผู้รับประกันภัยไม่ต้องนำเกณฑ์เหล่านั้นมาถือปฏิบัติกับนโยบายการบัญชีสำหรับ
 - 13.1 สัญญาประกันภัยที่ผู้รับประกันภัยออก (รวมทั้งต้นทุนในการได้มาที่เกี่ยวข้องและสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง เช่น รายการตามที่อยู่อาศัยไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32) และ
 - 13.2 สัญญาประกันภัยต่อที่ผู้รับประกันภัยถือไว้
14. อย่างไรก็ตาม มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่ได้ยกเว้นผู้รับประกันภัยจากนัยบางประการของเกณฑ์ในย่อหน้าที่ 10-12 ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด กล่าวคือผู้รับประกันภัย
 - 14.1 ต้องไม่รับรู้หนี้สินจากประมาณการหนี้สินใด ๆ สำหรับค่าสินไหมทดแทนในอนาคตที่อาจเกิดขึ้น หากค่าสินไหมทดแทนภายใต้สัญญาประกันภัยเหล่านั้นไม่มีอยู่จริง ณ วันที่รายงาน (เช่น ประมาณการค่าสินไหมทดแทนที่เกิดจากมหันตภัย และการตั้งสำรองดุลยภาพ (การกันสำรองเพื่อลดความผันผวนในผลการดำเนินงานหากเกิดค่าสินไหมทดแทนจำนวนมากในปีใดปีหนึ่ง))
 - 14.2 ต้องทำการทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน ตามที่อยู่อาศัยไว้ในย่อหน้าที่ 15-19
 - 14.3 ต้องตัดบัญชีหนี้สินจากสัญญาประกันภัย (หรือบางส่วนของหนี้สินจากสัญญาประกันภัย) ออกจากงบดุลต่อเมื่อหนี้สินจากสัญญาประกันภัยนั้นหมดไป หมายถึง เมื่อได้ปฏิบัติตามภาระผูกพันนั้นแล้ว หรือสัญญาถูกยกเลิก หรือหมดอายุความ
 - 14.4 ต้องไม่หักลบ
 - 14.4.1 สินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อ กับ หนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง หรือ
 - 14.4.2 รายได้หรือค่าใช้จ่ายจากสัญญาประกันภัยต่อ กับ ค่าใช้จ่ายหรือรายได้จากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง
 - 14.5 ต้องพิจารณาว่าสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อการเกิดการด้อยค่าหรือไม่ (ดูย่อหน้าที่ 20)

การทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน

15. ณ วันที่รายงาน ผู้รับประกันภัยต้องประเมินความเพียงพอของการรับรู้หนี้สินจากสัญญาประกันภัย โดยใช้ประมาณการปัจจุบันของกระแสเงินสดในอนาคตที่เกิดจากสัญญาประกันภัย หากการประเมินนั้นแสดงให้เห็นว่ามูลค่าตามบัญชีของหนี้สินจากสัญญาประกันภัย (หักด้วยต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง เช่น รายการที่กล่าวไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32) ไม่เพียงพอเมื่อเทียบกับการประมาณการหนี้สินจากกระแสเงินสดในอนาคต ให้บันทึกหนี้สินเพิ่มโดยรับรู้ในงบกำไรขาดทุน
16. มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่มีข้อกำหนดให้ปฏิบัติเพิ่มเติมอีก หากผู้รับประกันภัยได้ใช้การทดสอบความเพียงพอของหนี้สินซึ่งเป็นไปตามข้อกำหนดขั้นต่ำดังต่อไปนี้แล้ว
 - 16.1 การทดสอบต้องพิจารณาประมาณการปัจจุบันของกระแสเงินสดที่เกิดจากสัญญาทั้งหมด รวมทั้งกระแสเงินสดที่เกิดจากรายการที่เกี่ยวข้อง เช่น ต้นทุนในการจัดการค่าสินไหมทดแทน และกระแสเงินสดที่เกิดจากการใช้สิทธิเลือกแฝงและการประกันผลประโยชน์
 - 16.2 หากการทดสอบแสดงให้เห็นว่ากิจการบันทึกหนี้สินไม่เพียงพอ ส่วนที่ไม่เพียงพอทั้งหมดต้องรับรู้ในงบกำไรขาดทุน
17. หากนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยไม่ได้กำหนดให้ใช้การทดสอบความเพียงพอของหนี้สินที่เป็นไปตามข้อกำหนดขั้นต่ำในย่อหน้าที่ 16 ผู้รับประกันภัยต้อง
 - 17.1 คำนวณมูลค่าตามบัญชีของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง¹ หักด้วย มูลค่าตามบัญชีของรายการดังต่อไปนี้
 - 17.1.1 ต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้องใดๆ และ
 - 17.1.2 สินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้องใดๆ เช่น สินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่ได้มาจากการรวมธุรกิจหรือการโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย (ดูย่อหน้าที่ 31 และ 32) อย่างไรก็ตาม ผู้รับประกันภัยไม่ต้องนำสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อที่เกี่ยวข้องมาพิจารณาเนื่องจากผู้รับประกันภัยได้แยกบันทึกรายการดังกล่าวไว้ต่างหากแล้ว (ดูย่อหน้าที่ 20)
 - 17.2 พิจารณามูลค่าที่คำนวณได้ตามวิธีการในข้อ 17.1 น้อยกว่ามูลค่าตามบัญชีของประมาณการหนี้สิน หากได้ใช้การประมาณการหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้องตามเกณฑ์ที่ระบุไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น หรือไม่ หากน้อยกว่า ผู้รับประกันภัยต้องรับรู้ส่วนที่น้อยกว่าทั้งหมดในงบกำไรขาดทุน โดยการปรับลดมูลค่าต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีหรือสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง หรือปรับเพิ่มมูลค่าของหนี้สินจากการรับประกันภัยที่เกี่ยวข้อง
18. ในกรณีที่การทดสอบความเพียงพอของหนี้สินของผู้รับประกันภัยเป็นไปตามข้อกำหนดขั้นต่ำในย่อหน้าที่ 16 ให้ทำการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินโดยพิจารณาหนี้สินของทุกสัญญาประกันภัยรวมกัน อย่างไรก็ตาม

¹ หนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้องคือ หนี้สินจากสัญญาประกันภัย (รวมถึงต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง) ซึ่งนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยไม่ได้กำหนดให้ใช้การทดสอบความเพียงพอของหนี้สินที่เป็นไปตามข้อกำหนดขั้นต่ำในย่อหน้าที่ 16

หากผู้รับประกันภัยไม่ได้ทดสอบความเพียงพอของหนี้สินตามข้อกำหนดขั้นต่ำ ให้ผู้รับประกันภัยเปรียบเทียบหนี้สินตามวิธีการที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 17 แบ่งตามกลุ่มสัญญา โดยกำหนดให้สัญญาที่มีความเสี่ยงโดยทั่วไปคล้ายคลึงกันและสามารถบริหารจัดการร่วมกันได้ให้อยู่ในกลุ่มสัญญาเดียวกัน

19. มูลค่าที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 17.2 (หมายถึง มูลค่าของประมาณการหนี้สินที่ถูกกำหนดขึ้นตามเกณฑ์ที่ระบุไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น) สามารถรวมกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต (ดูย่อหน้าที่ 27–29) ได้เฉพาะในกรณีที่มูลค่าของหนี้สินตามสัญญาประกันภัยที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 17.1 ได้สะท้อนถึงกำไรขั้นต้นเหล่านั้นด้วยเท่านั้น

การด้อยค่าของสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อ

20. หากสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อของผู้เอาประกันภัยต่อการเกิดการด้อยค่า ผู้เอาประกันภัยต่อต้องปรับลดมูลค่าตามบัญชีลงตามจำนวนที่เกิดการด้อยค่า และรับรู้รายการขาดทุนจากการด้อยค่าในงบกำไรขาดทุน โดยสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อจะเกิดการด้อยค่า ต่อเมื่อ
- 20.1 มีหลักฐานปรากฏอย่างชัดเจนอันเป็นผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังการรับรู้สินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อ ทำให้ผู้เอาประกันภัยต่ออาจจะไม่ได้รับจำนวนเงินทั้งหมดที่ครบกำหนดจ่ายตามเงื่อนไขของสัญญา และ
- 20.2 ผลกระทบจากเหตุการณ์นั้นต่อจำนวนเงินที่ผู้เอาประกันภัยต่อจะได้รับจากผู้รับประกันภัยต่อ สามารถวัดมูลค่าได้อย่างน่าเชื่อถือ

การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี

21. ข้อความตามย่อหน้าที่ 22 ถึง 30 ให้นำมาถือปฏิบัติสำหรับการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัย
22. ผู้รับประกันภัยจะเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยได้ก็ต่อเมื่อการเปลี่ยนแปลงนั้นทำให้งบการเงินตอบสนองความต้องการของผู้ใช้งบการเงินในการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจได้มากขึ้นและไม่ทำให้ความน่าเชื่อถือลดลง หรือทำให้ความน่าเชื่อถือเพิ่มมากขึ้นและไม่ทำให้การตอบสนองต่อความต้องการเหล่านั้นลดลง โดยให้ผู้รับประกันภัยพิจารณาความเกี่ยวข้องต่อการตัดสินใจและความเชื่อถือได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด
23. ในการตัดสินใจเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย ผู้รับประกันภัยต้องแสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นทำให้งบการเงินเป็นไปตามเกณฑ์ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด มากยิ่งขึ้น แต่กิจการไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนนโยบายการบัญชีเพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์เหล่านั้นทั้งหมด มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้จะกล่าวถึงเฉพาะประเด็นดังต่อไปนี้
- 23.1 อัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน (ย่อหน้าที่ 24)
- 23.2 การถือปฏิบัติตามแนวปฏิบัติที่ใช้อยู่ต่อไป (ย่อหน้าที่ 25)
- 23.3 ความระมัดระวัง (ย่อหน้าที่ 26)
- 23.4 กำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต (ย่อหน้าที่ 27–29) และ

23.5 การบัญชีเงา (ย่อหน้าที่ 30)

อัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน

24. ผู้รับประกันภัยได้รับอนุญาตแต่ไม่ได้ถูกกำหนดให้ต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเพื่อที่จะวัดมูลค่าหนี้สินจากสัญญาประกันภัย² ให้สะท้อนถึงอัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน และรับรู้การเปลี่ยนแปลงในหนี้สินเหล่านั้นในงบกำไรขาดทุน ในขณะเดียวกัน ผู้รับประกันภัยอาจเริ่มนำนโยบายการบัญชีที่กำหนดให้ใช้การประมาณการโดยใช้ข้อมูลและข้อสมมุติอื่น ๆ ที่เป็นปัจจุบันเพื่อวัดมูลค่าหนี้สิน ในย่อหน้านี้อนุญาตให้ผู้รับประกันภัยสามารถเลือกที่จะเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับหนี้สินจากสัญญาประกันภัยได้โดยไม่ต้องใช้นโยบายดังกล่าวโดยสม่ำเสมอกับหนี้สินอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันซึ่งเป็นการยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด หากผู้รับประกันภัยเลือกที่จะเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีตามย่อหน้านี้ ผู้รับประกันภัยต้องใช้อัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน (รวมทั้งใช้การประมาณการ และข้อสมมุติฐานอื่น ๆ ที่เป็นปัจจุบัน ถ้ามี) อย่างสม่ำเสมอต่อไปในทุกงวดบัญชีในการวัดมูลค่าหนี้สินเหล่านั้นทั้งหมดจนกว่าภาระหนี้สินนั้นจะหมดไป

การถือปฏิบัติตามแนวปฏิบัติที่ใช้อยู่ต่อไป

25. ในกรณีที่ผู้รับประกันภัยใช้แนวปฏิบัติดังต่อไปนี้ก่อนแล้ว กิจการอาจยังคงใช้แนวปฏิบัติเหล่านี้ต่อไปได้ แต่การเริ่มนำแนวปฏิบัติใด ๆ เหล่านี้เข้ามาใช้นั้นถือว่ากิจการปฏิบัติไม่เป็นไปตามข้อกำหนดของย่อหน้าที่ 22
- 25.1 การวัดมูลค่าหนี้สินจากสัญญาประกันภัยโดยไม่นำมาคิดลดเป็นมูลค่าปัจจุบัน
- 25.2 การวัดมูลค่าสิทธิตามสัญญาที่จะได้รับค่าธรรมเนียมการจัดการลงทุนในอนาคตด้วยมูลค่าที่สูงกว่ามูลค่ายุติธรรมของค่าธรรมเนียมดังกล่าว โดยเปรียบเทียบกับค่าธรรมเนียมในปัจจุบันซึ่งเรียกเก็บโดยผู้ให้บริการในตลาดรายอื่น ๆ ซึ่งให้บริการที่คล้ายคลึงกัน ทั้งนี้เป็นไปได้ที่มูลค่ายุติธรรมเมื่อเริ่มแรกของสิทธิตามสัญญาเหล่านั้นจะเท่ากับต้นทุนในการเริ่มต้นที่จ่ายไป เว้นแต่ในกรณีที่ค่าธรรมเนียมการจัดการลงทุนในอนาคตและต้นทุนที่เกี่ยวข้องนั้นจะแตกต่างไปจากค่าธรรมเนียมและต้นทุนของตลาดที่สามารถเปรียบเทียบกันได้เป็นอย่างมาก
- 25.3 การใช้นโยบายการบัญชีที่แตกต่างกันสำหรับสัญญาประกันภัย (และต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง ถ้ามี) ของบริษัทย่อย ยกเว้นตามที่อนุญาตโดยย่อหน้าที่ 24 ในกรณีที่นโยบายการบัญชีเหล่านั้นมีความแตกต่างกัน ผู้รับประกันภัยอาจเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีได้หากการเปลี่ยนแปลงนั้นไม่ทำให้นโยบายการบัญชีมีความหลากหลายมากกว่าเดิม และการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นไปตามข้อกำหนดอื่น ๆ ในมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ด้วย

² ในย่อหน้านี้นี้ หนี้สินจากสัญญาประกันภัย ครอบคลุมถึงต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะกล่าวไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32

ความระมัดระวัง

26. ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยเพื่อขจัดความระมัดระวังที่มากเกินไปจนเกินไป อย่างไรก็ตาม หากผู้รับประกันภัยได้วัดมูลค่าหนี้สินจากสัญญาประกันภัยด้วยความระมัดระวังที่พอเพียงอยู่แล้ว ผู้รับประกันภัยไม่ควรใช้วิธีการทางบัญชีเพื่อเพิ่มความระมัดระวังขึ้นอีก

กำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต

27. ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยเพื่อเลิกใช้วิธีการบัญชีที่สะท้อนกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต อย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตว่างบการเงินของผู้รับประกันภัยอาจมีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงินและมีความน่าเชื่อถือลดลง หากผู้รับประกันภัยนำนโยบายการบัญชีที่สะท้อนกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคตเข้ามาใช้ในการวัดมูลค่าสัญญาประกันภัย เว้นแต่กำไรขั้นต้นเหล่านั้นมีผลกระทบต่อภาระหนี้สินตามสัญญาประกันภัย ตัวอย่างของนโยบายการบัญชีที่สะท้อนถึงกำไรขั้นต้นเหล่านั้น ได้แก่

27.1 ใช้อัตราคิดลดที่สะท้อนถึงประมาณการผลตอบแทนจากสินทรัพย์ของผู้รับประกันภัย หรือ

27.2 ใช้อัตราผลตอบแทนโดยประมาณเพื่อประมาณการผลตอบแทนจากสินทรัพย์เหล่านั้น จากนั้นจึงคิดลดประมาณการผลตอบแทนด้วยอัตราที่คิดลดอีกอัตราหนึ่ง และนำผลที่ได้ไปใช้ในการวัดมูลค่าของหนี้สิน

28. ผู้รับประกันภัยอาจหักล้างข้อสังเกตในย่อหน้าที่ 27 ลงได้หากองค์ประกอบอื่น ๆ ของการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีทำให้งบการเงินเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงินและมีความน่าเชื่อถือมากขึ้นมากกว่าการลดลงของความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและความน่าเชื่อถือหากผู้รับประกันภัยรวมกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคตเข้าไปในการวัดมูลค่าหนี้สิน ตัวอย่างเช่น สมมติว่านโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยที่ใช้อยู่ในปัจจุบันของผู้รับประกันภัยบันทึกหนี้สิน ณ วันเริ่มต้นสัญญาด้วยข้อสมมติฐานที่สะท้อนความระมัดระวังมากเกินไปจนเกินไป และใช้อัตราคิดลดที่กำหนดโดยหน่วยงานกำกับดูแลโดยไม่คำนึงถึงสถานะตลาด และไม่มีการพิจารณาถึงผลกระทบจากสิทธิเลือกแฝงและการประกันผลประโยชน์ ผู้รับประกันภัยอาจทำให้งบการเงินเกี่ยวข้องต่อการตัดสินใจมากขึ้นโดยไม่ทำให้ความน่าเชื่อถือลดลง โดยเปลี่ยนไปใช้หลักการบัญชีที่มุ่งเน้นการให้ข้อมูลในภาพรวมเพื่อการตัดสินใจลงทุนซึ่งใช้กันอย่างกว้างขวางและเกี่ยวข้องกัน

28.1 การประมาณการและการใช้สมมติฐานที่เป็นปัจจุบัน

28.2 การปรับปรุงรายการอย่างสมเหตุสมผล (แต่ไม่ได้ระมัดระวังมากเกินไปจนเกินไป) เพื่อให้สะท้อนถึงความเสี่ยงและความไม่แน่นอนของรายการเหล่านั้น

28.3 การวัดมูลค่าซึ่งสะท้อนทั้งมูลค่าที่แท้จริงและมูลค่าตามเวลาของสิทธิเลือกแฝงและการประกันผลประโยชน์ และ

28.4 อัตราคิดลดในตลาดปัจจุบัน แม้ว่าอัตราคิดลดนั้นจะสะท้อนถึงผลตอบแทนโดยประมาณจากสินทรัพย์ของผู้รับประกันภัย

29. วิธีการวัดมูลค่าบางวิธีจะใช้อัตราคิดลดเพื่อคำนวณหามูลค่าปัจจุบันของกำไรขั้นต้นในอนาคต กำไรขั้นต้นนั้นจะถูกแบ่งปันไปยังงวดเวลาต่างๆโดยการใช้สูตรคำนวณ การทำเช่นนั้นทำให้อัตราคิดลดมีผลกระทบโดยอ้อมต่อการวัดมูลค่าของหนี้สิน กล่าวคือการใช้อัตราคิดลดที่ไม่เหมาะสมจะมีผลกระทบเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีผลกระทบต่อมูลค่าของหนี้สินเมื่อเริ่มแรก อย่างไรก็ตามยังมีวิธีการวัดมูลค่าวิธีอื่นที่อัตราคิดลดจะเป็นตัวกำหนดมูลค่าของหนี้สินโดยตรง ในกรณีหลังนั้นการใช้อัตราคิดลดซึ่งคิดจากผลตอบแทนของสินทรัพย์จะเกิดผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญมากกว่า จึงไม่น่าเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ผู้รับประกันภัยจะสามารถหักล้างข้อสังเกตในย่อหน้าที่ 27 ลงได้

การบัญชีเงา

30. ในแบบจำลองทางบัญชีบางแบบ กำไรหรือขาดทุนที่เกิดจริงจากสินทรัพย์ของผู้รับประกันภัยจะมีผลกระทบโดยตรงต่อการวัดมูลค่าบางส่วนหรือทั้งหมดของ (1) หนี้สินจากสัญญาประกันภัย (2) ต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และ (3) สินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง เช่น รายการที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32 ผู้รับประกันภัยได้รับอนุญาตแต่ไม่ได้ถูกกำหนดให้เปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเพื่อให้กำไรหรือขาดทุนที่รับรู้แล้วแต่ยังไม่เกิดขึ้นจริงจากสินทรัพย์ มีผลกระทบต่อมูลค่ารายการดังกล่าวไปในทางเดียวกันกับผลกระทบจากกำไรหรือขาดทุนที่เกิดขึ้นจริง จึงเกิดวิธีการปฏิบัติที่การปรับปรุงที่เกี่ยวข้องกับรายการหนี้สินจากสัญญาประกันภัย (หรือต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชี หรือสินทรัพย์ไม่มีตัวตน) ถูกรับรู้ในส่วนของผู้รับประกันภัยเมื่อกำไรหรือขาดทุนที่ยังไม่เกิดขึ้นจริงถูกรับรู้โดยตรงในส่วนของผู้รับประกันภัย วิธีปฏิบัตินี้บางครั้งเรียกว่า “การบัญชีเงา”

สัญญาประกันภัยที่ได้มาจากการรวมธุรกิจหรือการโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย

31. เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง การรวมธุรกิจ ณ วันที่ซื้อให้ผู้รับประกันภัยต้องวัดมูลค่ายุติธรรมของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยและสินทรัพย์จากการรับประกันภัยที่ได้รับโอนมาด้วยมูลค่ายุติธรรม อย่างไรก็ตาม ผู้รับประกันภัยได้รับอนุญาตแต่ไม่ได้ถูกกำหนดให้แสดงข้อมูลเพิ่มเติม ซึ่งกำหนดให้มีการแยกมูลค่ายุติธรรมของสัญญาประกันภัยที่ได้มาออกเป็นสององค์ประกอบดังนี้
- 31.1 หนี้สินจากสัญญาประกันภัยซึ่งวัดมูลค่าตามนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัย และ
- 31.2 สินทรัพย์ไม่มีตัวตน ซึ่งเป็นผลต่างระหว่าง (1) มูลค่ายุติธรรมของสิทธิตามสัญญาประกันภัยและภาระผูกพันจากการรับประกันภัยที่รับโอนมา และ (2) มูลค่าที่อธิบายในข้อ 31.1 การวัดมูลค่าภายหลังการรับรู้สินทรัพย์ไม่มีตัวตนนี้ต้องสอดคล้องกับการวัดมูลค่าของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง
32. ผู้รับประกันภัยที่ได้มาซึ่งกลุ่มของสัญญาประกันภัยอาจแสดงข้อมูลเพิ่มเติมตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 31 ก็ได้
33. สินทรัพย์ไม่มีตัวตนตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32 ได้รับยกเว้นให้ไม่ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 36 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์ และมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 38 เรื่อง สินทรัพย์ไม่มีตัวตน อย่างไรก็ตามมาตรฐานการบัญชีทั้งสองฉบับดังกล่าวถือปฏิบัติกับสินทรัพย์ไม่มีตัวตนอื่นๆ ได้แก่ รายชื่อของลูกค้าและความสัมพันธ์กับลูกค้าซึ่งสะท้อนถึงความคาดหวังที่จะได้มาซึ่งสัญญา

ประกันภัยในอนาคต ซึ่งสัญญาเหล่านี้ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสิทธิจากการรับประกันภัยและภาวะผูกพันจากสัญญาประกันภัยซึ่งมีอยู่ ณ วันที่เกิดการรวมธุรกิจหรือการโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย

ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ

ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจในสัญญาประกันภัย

34. สัญญาประกันภัยบางสัญญาประกอบด้วยส่วนที่เป็นการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ และส่วนที่ได้รับการประกันผลประโยชน์ ทั้งนี้ผู้ออกสัญญาดังกล่าว
- 34.1 อาจจะไม่จำเป็นต้องรับรู้ส่วนที่ได้รับการประกันผลประโยชน์แยกต่างหากจากส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ หากผู้ออกสัญญาไม่รับรู้รายการดังกล่าวแยกจากกัน ให้จัดประเภทสัญญาทั้งฉบับเป็นหนี้สิน แต่หากผู้ออกสัญญาจัดประเภทรายการดังกล่าวแยกจากกัน ให้จัดประเภทส่วนที่ได้รับการประกันผลประโยชน์เป็นหนี้สิน
- 34.2 ในกรณีที่แยกส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ออกจากส่วนที่ได้รับการประกันผลประโยชน์ กิจการต้องจัดประเภทส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจเป็นหนี้สินหรือแสดงเป็นรายการแยกออกมาภายใต้ส่วนของเจ้าของ มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่ได้ระบุวิธีการในการประเมินว่าควรแสดงลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์นั้นเป็นหนี้สินหรือส่วนของเจ้าของ ผู้ออกอาจแยกองค์ประกอบของส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์แบ่งเป็นส่วนที่เป็นหนี้สินและส่วนที่เป็นส่วนของเจ้าของก็ได้ และต้องใช้นโยบายการบัญชีในการแบ่งองค์ประกอบดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ อย่างไรก็ตามผู้ออกต้องไม่จัดประเภทลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์เป็นรายการที่ไม่ใช่ทั้งหนี้สินและส่วนของเจ้าของ
- 34.3 อาจรับรู้เบี้ยประกันภัยที่ได้รับทั้งหมดเป็นรายได้โดยไม่แยกส่วนที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่เป็นส่วนของเจ้าของ โดยที่การเปลี่ยนแปลงในส่วนที่ได้รับการประกันผลประโยชน์และในส่วน of ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจซึ่งถูกจัดประเภทเป็นหนี้สินต้องรับรู้ในงบกำไรขาดทุน หากส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดของลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจถูกจัดประเภทไว้ในส่วนของเจ้าของ กิจการต้องปันส่วนกำไรหรือขาดทุนให้กับส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ดังกล่าว (เช่นเดียวกับการปันส่วนกำไรหรือขาดทุนให้กับส่วนของผู้อถือหุ้นส่วนน้อย) ผู้ออกต้องรับรู้ส่วนของกำไรหรือขาดทุนที่ปันส่วนให้กับองค์ประกอบที่เป็นส่วนของเจ้าของของลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจเป็นการจัดสรรกำไรหรือขาดทุน ไม่ใช่เป็นค่าใช้จ่ายหรือรายได้ (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 35 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน)
- 34.4 หากสัญญานั้นมีอนุพันธ์ทางการเงินแฝงที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) ให้นำมาตรฐานการบัญชีฉบับดังกล่าวมาถือปฏิบัติกับอนุพันธ์ทางการเงินแฝงนั้น
- 34.5 สำหรับกรณีอื่นๆที่ไม่ได้อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 14-20 และ 34.1-34.4 ผู้ออกต้องใช้นโยบายการบัญชีที่ใช้อยู่ในปัจจุบันต่อไปสำหรับสัญญาดังกล่าว เว้นแต่ผู้ออกเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเหล่านั้นในทางที่เป็นไปตามย่อหน้าที่ 21-30

ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจในเครื่องมือทางการเงิน

35. ข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 34 ให้ถือปฏิบัติกับเครื่องมือทางการเงินซึ่งมีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจด้วย นอกจากนี้
- 35.1 หากผู้ออกจัดประเภทลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจทั้งหมดเป็นหนี้สิน ผู้ออกต้องนำวิธีการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินในย่อหน้าที่ 15–19 มาถือปฏิบัติกับสัญญาทั้งฉบับ (หมายถึงทั้งส่วนที่ได้รับการประกันผลประโยชน์และลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ) ผู้ออกไม่จำเป็นต้องใช้วิธีการวัดมูลค่าตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) มาถือปฏิบัติกับส่วนที่ได้รับการประกันผลประโยชน์
- 35.2 หากผู้ออกจัดประเภทส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดของลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจเป็นองค์ประกอบแยกต่างหากในส่วนของผู้เจ้าของ หนี้สินที่รับรู้สำหรับสัญญาทั้งฉบับต้องไม่น้อยกว่ามูลค่าหนี้สินจากส่วนที่ได้รับการประกันผลประโยชน์หากได้มีการวัดค่าตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) ซึ่งประกอบด้วยมูลค่าที่แท้จริงของสิทธิเลือกที่จะเวนคืนสัญญา แต่ไม่จำเป็นต้องรวมมูลค่าตามเวลาหากย่อหน้าที่ 9 ยกเว้นการวัดค่าสิทธิเลือกนั้นด้วยมูลค่ายุติธรรม ผู้ออกไม่จำเป็นต้องเปิดเผยมูลค่าจากการนำมามาตรฐานการบัญชี ฉบับดังกล่าวมาถือปฏิบัติกับส่วนที่ได้รับการประกันผลประโยชน์ และไม่จำเป็นต้องนำเสนอมูลค่านั้นเป็นรายการแยกต่างหาก นอกจากนี้ในกรณีที่เห็นได้อย่างชัดเจนว่าหนี้สินสำหรับสัญญาทั้งฉบับสูงกว่าผู้ออกไม่จำเป็นต้องคำนวณหามูลค่าของส่วนที่ได้รับการประกันผลประโยชน์อีก
- 35.3 ถึงแม้ว่าสัญญาเหล่านี้เป็นเครื่องมือทางการเงิน ผู้ออกอาจยังคงรับรู้เบี้ยประกันภัยสำหรับสัญญาดังกล่าวเป็นรายได้ และรับรู้การเพิ่มขึ้นในมูลค่าตามบัญชีของหนี้สินที่เป็นค่าใช้จ่ายต่อไปได้
- 35.4 ถึงแม้ว่าสัญญาเหล่านี้เป็นเครื่องมือทางการเงิน ผู้ออกที่นำย่อหน้าที่ 20.2 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) มาถือปฏิบัติกับสัญญาที่มีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ ต้องเปิดเผยรายการดอกเบี้ยจ่ายที่รับรู้ในงบกำไรขาดทุน แต่ไม่จำเป็นต้องคำนวณดอกเบี้ยจ่ายดังกล่าวโดยใช้วิธีอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง

การเปิดเผยข้อมูล

การอธิบายจำนวนเงินที่รับรู้ในงบการเงิน

36. ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยข้อมูลเพื่อระบุและอธิบายถึงจำนวนเงินในงบการเงินที่เกิดจากสัญญาประกันภัย
37. เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามย่อหน้าที่ 36 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผย
- 37.1 นโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยสำหรับสัญญาประกันภัย และสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ที่เกี่ยวข้อง
- 37.2 สินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ที่รับรู้ในงบการเงิน (และกระแสเงินสด หากผู้รับประกันภัยนำเสนอกระแสเงินสดโดยใช้วิธีทางตรง) ซึ่งเกิดจากสัญญาประกันภัย นอกจากนี้ หากผู้รับประกันภัยเป็นผู้เอาประกันภัยต่อ ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผย
- 37.2.1 กำไรและขาดทุนที่รับรู้ในงบกำไรขาดทุนจากการซื้อประกันภัยต่อ และ

- 37.2.2 ค่าตัดจำหน่ายสำหรับงวด และมูลค่าตามบัญชีหลังหักค่าตัดจำหน่ายสะสม ณ วันต้นงวดและวันสิ้นงวด หากผู้เอาประกันภัยต่อบันทึกกำไรและขาดทุนที่เกิดจากการซื้อประกันภัยต่อเป็นรายการรอกการตัดบัญชีและตัดจำหน่ายรายการดังกล่าว
- 37.3 กระบวนการที่ใช้ในการกำหนดสมมติฐานที่ส่งผลกระทบต่อการวัดมูลค่าจำนวนเงินของรายการในย่อหน้าที่ 37.2 หากสามารถปฏิบัติได้ให้ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยข้อสมมติฐานที่ถูกใช้คำนวณเหล่านั้นด้วย
- 37.4 ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงในสมมติฐานที่ใช้วัดมูลค่าสินทรัพย์จากการรับประกันภัยและหนี้สินจากสัญญาประกันภัย โดยแยกแสดงผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงแต่ละรายการซึ่งมีผลกระทบอย่างเป็นสาระสำคัญต่อการเงิน
- 37.5 รายการกระทบยอดการเปลี่ยนแปลงในหนี้สินจากสัญญาประกันภัย สินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อ และต้นทุนในการได้มารอกการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี)

ลักษณะและขอบเขตของความเสี่ยงที่เกิดจากสัญญาประกันภัย

38. ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยข้อมูลซึ่งช่วยให้ผู้ใช้งบการเงินประเมินลักษณะและขอบเขตของความเสี่ยงที่เกิดจากสัญญาประกันภัย
39. เพื่อให้ปฏิบัติเป็นไปตามย่อหน้าที่ 38 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผย
- 39.1 วัตถุประสงค์ นโยบาย และกระบวนการในการบริหารความเสี่ยงที่เกิดจากสัญญาประกันภัย และวิธีการที่จะใช้จัดการกับความเสี่ยงเหล่านั้น
- 39.2 ยกเลื่อย่อนี้
- 39.3 ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย (ทั้งก่อนและหลังการใช้การรับประกันภัยต่อเพื่อลดความเสี่ยง) รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับ
- 39.3.1 ความอ่อนไหวของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย (ดูย่อหน้าที่ 39ก)
- 39.3.2 การกระจุกตัวของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย รวมถึงวิธีการที่ผู้บริหารใช้เพื่อประเมินการกระจุกตัวของความเสี่ยงดังกล่าว และการอธิบายถึงลักษณะร่วมที่บ่งชี้ถึงประเภทของการกระจุกตัวแต่ประเภท (เช่น การกระจุกตัวของประเภทของเหตุการณ์ที่รับประกันภัย พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ หรือหน่วยเงินตราต่างประเทศ)
- 39.3.3 จำนวนค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นจริงเปรียบเทียบกับจำนวนที่ประมาณการไว้ (หมายถึงพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทน) การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทนต้องเปิดเผยย้อนหลังตั้งแต่รอบบัญชีที่ค่าสินไหมทดแทนที่มีสาระสำคัญล่าสุดเกิดขึ้น โดยที่ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวยังคงมีความไม่แน่นอนเกี่ยวกับจำนวนเงินและระยะเวลาของการจ่ายค่าสินไหมทดแทนนั้น แต่ไม่จำเป็นต้องย้อนหลังไปเกินกว่าสิบปี ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลพัฒนาการสำหรับค่าสินไหมทดแทนซึ่งความไม่แน่นอนของจำนวนเงินและจังหวะเวลาการจ่ายค่าสินไหมทดแทนสามารถยุติได้ภายในหนึ่งปี
- 39.4 ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านเครดิต ความเสี่ยงด้านสภาพคล่อง และความเสี่ยงด้านตลาด ซึ่งจะต้องถือปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 31-42 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) หากสัญญาประกันภัยนั้นอยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าว อย่างไรก็ตาม
- 39.4.1 ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องให้ข้อมูลการวิเคราะห์การครบกำหนด (maturity analysis) ตามที่กำหนดในย่อหน้าที่ 39.1 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) หากผู้รับประกันภัยเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับระยะเวลาโดยประมาณของกระแสเงินสดจ่ายสุทธิซึ่งเป็นผลมาจากการรับรู้หนี้สินจากสัญญาประกันภัยแทน ทั้งนี้ อาจทำในรูปแบบของการวิเคราะห์ด้วยการประมาณการจังหวะเวลาของจำนวนเงินที่รับรู้ในงบดุล
- 39.4.2 หากผู้รับประกันภัยเลือกใช้วิธีการอื่นในการจัดการความอ่อนไหวต่อสถานะตลาด เช่น การวิเคราะห์มูลค่าแฝง (An embedded value analysis) ผู้รับประกันภัยอาจจะใช้การวิเคราะห์

ความอ่อนไหวนั้นเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 40.1 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และผู้รับประกันภัยต้องจัดให้มีการเปิดเผยข้อมูลที่กำหนดโดยย่อหน้าที่ 41 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวด้วย

39.5 ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านตลาดซึ่งเกิดจากอนุพันธ์ทางการเงินแฝงที่อยู่ในสัญญาประกันภัยหลัก หากผู้รับประกันภัยไม่ได้ถูกกำหนดให้วัดมูลค่าและไม่ได้วัดมูลค่าอนุพันธ์ทางการเงินแฝงด้วยมูลค่ายุติธรรม

39ก เพื่อให้ปฏิบัติเป็นไปตามย่อหน้าที่ 39.3.1 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยข้อมูลตามข้อ 39ก.1 หรือ 39ก.2 ข้อใดข้อหนึ่ง ดังต่อไปนี้

39ก.1 การวิเคราะห์ความอ่อนไหว ที่แสดงว่างบกำไรขาดทุนและส่วนของผู้ถือหุ้นที่จะได้รับผลกระทบอย่างไร หากมีการเปลี่ยนแปลงที่อาจเป็นไปได้ในตัวแปรความเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง ณ วันที่ในงบดุล วิธีการและสมมติฐานที่ใช้ในการจัดทำการวิเคราะห์ความอ่อนไหว และการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในวิธีการและสมมติฐานที่ใช้จากงวดบัญชีก่อน อย่างไรก็ตาม หากผู้รับประกันภัยใช้วิธีการอื่นเพื่อจัดการความอ่อนไหวต่อสถานะตลาด เช่น การวิเคราะห์มูลค่าแฝง ผู้รับประกันภัยอาจปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อกำหนดนี้โดยเปิดเผยเกี่ยวกับวิธีการวิเคราะห์ความอ่อนไหวที่ใช้ และเปิดเผยข้อมูลตามที่กำหนดโดยย่อหน้าที่ 41 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้)

39ก.2 ข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับความอ่อนไหว และข้อมูลเกี่ยวกับข้อกำหนดและเงื่อนไขเหล่านั้นของสัญญาประกันภัยที่มีผลกระทบอย่างเป็นสาระสำคัญต่อจำนวนเงิน ระยะเวลา และความไม่แน่นอนของกระแสเงินสดในอนาคตของผู้รับประกันภัย

วันที่ปฏิบัติ และการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง

40. ข้อกำหนดเกี่ยวกับการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลงในย่อหน้าที่ 41-45 ให้ถือปฏิบัติเมื่อกิจการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติเป็นครั้งแรก

41. กิจการต้องนำมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2554 เป็นต้นไป โดยสนับสนุนให้นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติก่อนวันที่มีผลบังคับใช้ หากกิจการปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ก่อนวันที่มีผลบังคับใช้กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าวด้วย

41ก (ย่อหน้านี้ไม่ใช้)

การเปิดเผยข้อมูล

42. กิจการไม่จำเป็นต้องนำข้อกำหนดเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบซึ่งเกี่ยวข้องกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มก่อนวันที่ 1 มกราคม

2554 ยกเว้นการเปิดเผยข้อมูลที่กำหนดโดยย่อหน้าที่ 37.1 และ 37.2 เกี่ยวกับนโยบายการบัญชี และสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ที่รับรู้ในงบการเงิน (และกระแสเงินสด หากใช้วิธีทางตรง)

43. หากในทางปฏิบัติกิจการไม่สามารถที่จะนำข้อกำหนดเฉพาะเรื่องของย่อหน้าที่ 10-35 มาถือปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบซึ่งเกี่ยวข้องกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มก่อนวันที่ 1 มกราคม 2554 กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าว ซึ่งในทางปฏิบัติบางครั้งการนำการทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน (ย่อหน้าที่ 15-19) มาถือปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบดังกล่าวบางครั้งอาจไม่สามารถทำได้ แต่สำหรับการนำข้อกำหนดอื่นๆ ของย่อหน้าที่ 10-35 มาถือปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบดังกล่าวไม่น่าเป็นไปได้อย่างยิ่งที่กิจการจะไม่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติ ซึ่งมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด ได้ให้คำนิยาม “การไม่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติ” ไว้แล้ว
44. ในการนำย่อหน้าที่ 39.3.3 มาถือปฏิบัติ กิจการไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นเกินกว่าห้าปีก่อนวันสิ้นปีบัญชีแรกที่กิจการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติ นอกจากนี้ เมื่อกิจการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติเป็นครั้งแรก หากในทางปฏิบัติกิจการไม่สามารถที่จะจัดเตรียมข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นก่อนวันเริ่มต้นของงวดบัญชีแรกสุดซึ่งกิจการนำเสนอข้อมูลเปรียบเทียบอย่างเต็มรูปแบบที่เป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าว

การกำหนดประเภทของสินทรัพย์ทางการเงินใหม่

45. เมื่อผู้รับประกันภัยเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับหนี้สินจากสัญญาประกันภัย ผู้รับประกันภัยได้รับอนุญาตแต่ไม่ได้ถูกกำหนดให้จัดประเภทรายการบางส่วนหรือทั้งหมดของสินทรัพย์ทางการเงินใหม่เป็น “สินทรัพย์ที่แสดงด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่านงบกำไรขาดทุน” มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้อนุญาตให้จัดประเภทรายการใหม่นี้ได้หากผู้รับประกันภัยมีการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเมื่อนำมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มาถือปฏิบัติเป็นครั้งแรกและเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีในเวลาต่อมาตามที่อนุญาตโดยย่อหน้าที่ 22 การจัดประเภทรายการใหม่นี้ถือเป็นการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีและให้ปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด

ภาคผนวก ก

คำนิยาม

ภาคผนวกนี้เป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน

การทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน (liability adequacy test)	หมายถึง	การประเมินว่ามูลค่าตามบัญชีของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยจำเป็นที่จะต้องเพิ่มขึ้น (หรือมูลค่าตามบัญชีของต้นทุนการได้มาของการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้องหรือสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้องจำเป็นที่จะต้องลดลง)
ความเสี่ยงทางการเงิน (financial risk)	หมายถึง	ความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปได้ในอนาคตในอัตราดอกเบี้ยที่ระบุไว้ ราคาของเครื่องมือทางการเงิน ราคาของสินค้าโภคภัณฑ์ อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ดัชนีของราคาหรืออัตราต่างๆ การจัดอันดับความน่าเชื่อถือหรือดัชนีความน่าเชื่อถือ หรือตัวแปรอื่นๆ เช่นตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินโดยที่ตัวแปรนั้นไม่ได้
ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย (insurance risk)	หมายถึง	ความเสี่ยงอื่นนอกเหนือจากความเสี่ยงทางการเงิน ซึ่งโอนจากผู้ถือสัญญาไปยังผู้ออกสัญญา
ผลประโยชน์ที่ได้รับการประกัน (guaranteed benefits)	หมายถึง	การจ่ายเงินหรือผลประโยชน์อื่นๆ ให้กับผู้เอาประกันภัยหรือผู้ลงทุนเฉพาะรายซึ่งมีสิทธิอันปราศจากเงื่อนไขโดยที่สิทธินั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจตามสัญญาของผู้ออกสัญญา
ผู้เอาประกันภัย (policyholder)	หมายถึง	คู่สัญญาฝ่ายซึ่งมีสิทธิที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนภายใต้สัญญาประกันภัยหากเหตุการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดขึ้น
ผู้รับประกันภัย (insurer)	หมายถึง	คู่สัญญาซึ่งมีภาระผูกพันภายใต้สัญญาประกันภัยที่จะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยหากเหตุการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดขึ้น
ผู้รับประกันภัยต่อ (reinsurer)	หมายถึง	คู่สัญญาซึ่งมีภาระผูกพันภายใต้สัญญาประกันภัยต่อที่จะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยต่อหากเหตุการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดขึ้น

ผู้เอาประกันภัยต่อ (cedant)	ผู้เอาประกันภัยภายใต้สัญญาประกันภัยต่อ
มูลค่ายุติธรรม (fair value)	จำนวนเงินซึ่งสามารถแลกเปลี่ยนสินทรัพย์หรือจ่ายชำระหนี้สินระหว่างคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายที่มีความรอบรู้และเต็มใจในการแลกเปลี่ยน และสามารถต่อรองราคากันได้อย่างเป็นอิสระในลักษณะของผู้ที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกัน
แยกองค์ประกอบ (unbundle)	พิจารณาองค์ประกอบของสัญญาเสมือนว่าแต่ละองค์ประกอบนั้น เป็นสัญญาแยกต่างหาก
ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ (discretionary participation feature)	<p>สิทธิตามสัญญาที่จะได้รับผลประโยชน์เป็นจำนวนเงินเพิ่มเติมจากผลประโยชน์ที่ได้รับการประกัน ซึ่ง</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) มักเป็นผลประโยชน์ส่วนใหญ่ของสัญญา 2) จำนวนเงินหรือจังหวะเวลาที่จะได้รับผลประโยชน์เพิ่มนั้นจะขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้ออกสัญญา 3) ผลประโยชน์ที่จะได้รับขึ้นอยู่กับ <ol style="list-style-type: none"> 3.1) ผลการดำเนินงานของกลุ่มของสัญญาที่ระบุไว้ หรือชนิดของสัญญาที่ระบุไว้ 3.2) ผลตอบแทนจากการลงทุนที่เกิดขึ้นแล้วและหรือที่ยังไม่เกิดขึ้นจากกลุ่มของสินทรัพย์ที่ระบุไว้ซึ่งถือโดยผู้ออก 3.3) กำไรหรือขาดทุนของบริษัท กองทุน หรือกิจการอื่นที่ออกสัญญา
ส่วนที่ได้รับการประกัน (guaranteed element)	ภาระผูกพันที่จะต้องจ่ายผลประโยชน์ที่ได้รับการประกัน ซึ่งอยู่ในสัญญาที่มีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ
สัญญาค้ำประกันทางการเงิน (financial guarantee contract)	สัญญาที่กำหนดให้ผู้ออกจ่ายจำนวนเงินที่ระบุไว้เพื่อใช้คืนผู้ถือสำหรับความสูญเสียที่เกิดขึ้นเพราะลูกหนี้ที่ระบุไว้ไม่สามารถที่จะจ่ายชำระเมื่อถึงกำหนดตามข้อกำหนดเดิม หรือข้อกำหนดที่แก้ไขใหม่ของตราสารหนี้

<p>สัญญาประกันภัย (insurance contract)</p>	<p>สัญญาซึ่งคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง (ผู้รับประกันภัย) ได้รับความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญจากคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง (ผู้เอาประกันภัย) โดยตกลงจะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยหากเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนที่ระบุไว้ (เหตุการณ์ที่เอาประกันภัย) เกิดผลกระทบในทางลบต่อผู้เอาประกันภัย (ดูภาคผนวก 2 สำหรับแนวทางการใช้นิยามนี้)</p>
<p>สัญญาประกันภัยโดยตรง (direct insurance contract)</p>	<p>สัญญาประกันภัยซึ่งไม่ใช่สัญญาประกันภัยต่อ</p>
<p>สัญญาประกันภัยต่อ (reinsurance contract)</p>	<p>สัญญาประกันภัยซึ่งออกโดยผู้รับประกันภัยรายหนึ่ง (ผู้รับประกันภัยต่อ) เพื่อจะใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้รับประกันภัยอีกรายหนึ่ง (ผู้เอาประกันภัยต่อ) สำหรับความสูญเสียจากหนึ่งสัญญาหรือมากกว่าที่ออกโดยผู้เอาประกันภัยต่อ</p>
<p>สินทรัพย์จากการรับประกันภัย (insurance assets)</p>	<p>สิทธิตามสัญญาสุทธิ (net contractual rights) ของผู้รับประกันภัยภายใต้สัญญาประกันภัย</p>
<p>สินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อ (reinsurance assets)</p>	<p>สิทธิตามสัญญาสุทธิ (net contractual rights) ของผู้เอาประกันภัยต่อภายใต้สัญญาประกันภัยต่อ</p>
<p>หนี้สินจากสัญญาประกันภัย (insurance liability)</p>	<p>ภาระผูกพันตามสัญญาสุทธิ (net contractual obligations) ของผู้รับประกันภัยภายใต้สัญญาประกันภัย</p>
<p>เหตุการณ์ที่เอาประกันภัย (insured event)</p>	<p>เหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนซึ่งคุ้มครองโดยสัญญาประกันภัยและก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย</p>
<p>องค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน (deposit component)</p>	<p>องค์ประกอบตามสัญญาซึ่งไม่ถือเป็นอนุพันธ์ทางการเงินภายใต้มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และหากองค์ประกอบตามสัญญานั้นเป็นเครื่องมือทางการเงินแยกต่างหากจะอยู่ภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการบัญชีฉบับดังกล่าว</p>

ภาคผนวก ข นิยามของสัญญาประกันภัย

ภาคผนวกนี้เป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน

1. ภาคผนวกนี้ให้แนวทางสำหรับนิยามของสัญญาประกันภัยในภาคผนวก 1 โดยกล่าวถึงประเด็นต่อไปนี้
 - 1.1 คำว่า “เหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอน” (ย่อหน้าที่ 2-4)
 - 1.2 การจ่ายเป็นสิ่งของประเภทเดียวกัน (ย่อหน้าที่ 5-7)
 - 1.3 ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย และความเสี่ยงอื่น ๆ (ย่อหน้าที่ 8-17)
 - 1.4 ตัวอย่างของสัญญาประกันภัย (ย่อหน้าที่ 8-21)
 - 1.5 ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญ (ย่อหน้าที่ 22-28) และ
 - 1.6 การเปลี่ยนแปลงในระดับของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย (ย่อหน้าที่ 29 และ 30)

เหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอน (Uncertain future event)

2. ความไม่แน่นอน (หรือความเสี่ยง) คือ ปัจจัยสำคัญของสัญญาประกันภัย ดังนั้นต้องมีความไม่แน่นอนหนึ่งในเรื่องต่อไปนี้เป็นอย่างน้อยในขณะเริ่มต้นสัญญาประกันภัย
 - 2.1 เหตุการณ์ที่รับประกันภัยจะเกิดขึ้นหรือไม่
 - 2.2 เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นเมื่อไร
 - 2.3 ผู้รับประกันภัยจำเป็นจะต้องจ่ายเท่าไร หากเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น
3. ในบางสัญญาประกันภัย เหตุการณ์ที่รับประกันภัยคือความสูญเสียที่พบในระหว่างระยะเวลาความคุ้มครองตามสัญญา ถึงแม้ว่าความสูญเสียอาจมาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนการเริ่มต้นของสัญญาประกันภัย ในบางสัญญาประกันภัย เหตุการณ์ที่รับประกันภัยคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างระยะเวลาของสัญญา ถึงแม้ว่าความสูญเสียที่เป็นผลนั้นจะถูกค้นพบหลังจากระยะเวลาของสัญญาลิ้นสุดลง
4. บางสัญญาประกันภัยคุ้มครองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วแต่ผลกระทบทางการเงินของเหตุการณ์นั้นยังคงไม่แน่นอน ตัวอย่างของสัญญาประเภทนี้คือสัญญาประกันภัยต่อที่คุ้มครองผู้รับประกันภัยตรงจากผลกระทบของพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทนที่ผู้เอาประกันภัยได้รายงานการเกิดเหตุการณ์แล้ว ในสัญญาประกันภัยเช่นว่านั้น เหตุการณ์ที่รับประกันภัยคือการทราบต้นทุนสุดท้ายของค่าสินไหมทดแทนเหล่านั้น

การจ่ายเป็นสิ่งของประเภทเดียวกัน (Payment in kind)

5. บางสัญญาประกันภัยกำหนดหรืออนุญาตให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นสิ่งของประเภทเดียวกัน ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้รับประกันภัยนำสิ่งของประเภทเดียวกันทดแทนสิ่งของที่ถูกลโมยโดยตรง แทนที่จะจ่ายเป็นเงินให้แก่ผู้เอาประกันภัย อีกตัวอย่างหนึ่งคือ การที่ผู้รับประกันภัยใช้โรงพยาบาลและทีมรักษาพยาบาลของผู้รับประกันภัยเองเพื่อให้บริการการรักษาพยาบาลที่คุ้มครองโดยสัญญาประกันภัย

6. สัญญาบริการบางสัญญาที่กำหนดอัตราค่าบริการคงที่โดยระดับของการให้บริการขึ้นอยู่กับเหตุการณ์อื่นไม่แน่นอนนั้นถือว่าเป็นข้อยกเว้นของสัญญาประกันภัยในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ แต่สำหรับในบางประเทศจะไม่ได้ถูกกำกับดูแลเสมือนเป็นสัญญาประกันภัย ตัวอย่างหนึ่งคือสัญญาบำรุงรักษาซึ่งผู้ให้บริการตกลงจะซ่อมแซมอุปกรณ์ตามที่ระบุไว้หากไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ จำนวนค่าบริการคงที่นั้นคิดจากประมาณการจำนวนครั้งที่อุปกรณ์ไม่สามารถทำงานได้ แต่ไม่สามารถทราบได้อย่างแน่นอนว่าเครื่องจักรนั้นจะเสียหรือไม่ การที่อุปกรณ์ไม่สามารถทำงานได้ตามปกติมีผลกระทบในทางลบต่อผู้เป็นเจ้าของอุปกรณ์และทำให้เจ้าของได้รับการชดเชยตามสัญญา (มักชดเชยด้วยสิ่งของชนิดเดียวกัน แทนที่จะจ่ายเป็นเงินสด) อีกตัวอย่างคือสัญญาสำหรับการให้บริการกรณีรถเสีย ซึ่งผู้ให้บริการตกลงที่จะจัดหาความช่วยเหลือเมื่อรถเสียข้างทาง หรือลากจูงรถไปอยู่ที่ใกล้เคียงโดยคิดค่าบริการคงที่รายปี สัญญาอย่างหลังนี้ถือว่าเป็นข้อยกเว้นของสัญญาประกันภัยเช่นกันถึงแม้ว่าผู้ให้บริการไม่ได้ตกลงทำการซ่อมแซมหรือหาชิ้นส่วนอะไหล่มาเปลี่ยนแทนให้ก็ตาม
7. การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินเรื่องสัญญาประกันภัยมาถือปฏิบัติกับสัญญาตามย่อหน้าที่ 6 นั้นได้มีการพิจารณาแล้วว่าไม่ได้เพิ่มภาระในทางปฏิบัติมากไปกว่าการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่นมาใช้หากกำหนดให้สัญญาเช่นว่านั้นอยู่นอกเหนือขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้
- 7.1 การไม่สามารถทำงานได้ตามปกติและการเสียหายของเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ส่วนใหญ่ไม่ได้ก่อให้เกิดภาระหนี้สินที่มีนัยสำคัญ
- 7.2 หากถือปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 18 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง รายได้ ผู้ให้บริการจะรับรู้รายได้โดยใช้วิธีระดับขั้นของความสำเร็จ (และขึ้นอยู่กับเงื่อนไขอื่น ๆ ที่กำหนดด้วย) มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ยอมรับการใช้วิธีการเช่นนั้นโดยอนุญาตให้ผู้ให้บริการ (ก) ยังคงใช้นโยบายการบัญชีที่ใช้อยู่กับสัญญาเหล่านี้ต่อไป เว้นแต่นโยบายการบัญชีนั้นเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติที่ห้ามไว้โดยย่อหน้าที่ 14 และ (ข) ปรับปรุงนโยบายการบัญชีหากเป็นไปตามที่ย่อหน้า 22-30 อนุญาตไว้
- 7.3 ให้ผู้ให้บริการพิจารณาว่าต้นทุนของการปฏิบัติตามภาระผูกพันตามสัญญาบริการสูงกว่ารายได้ที่รับมาล่วงหน้าหรือไม่ โดยใช้วิธีการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 15-19 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ หากกิจการไม่นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับสัญญาเหล่านี้ ให้ผู้ให้บริการปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้นเพื่อประเมินภาระผูกพันของสัญญาดังกล่าว
- 7.4 สำหรับสัญญาเหล่านี้ ข้อกำหนดเรื่องการเปิดเผยข้อมูลในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้โดยรวมแล้วไม่ได้เพิ่มการเปิดเผยข้อมูลมากกว่าที่กำหนดโดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ อย่างเป็นนัยสำคัญ

ความแตกต่างระหว่างความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยและความเสี่ยงอื่น ๆ

8. นิยามของสัญญาประกันภัยได้กล่าวถึงความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย ซึ่งมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ให้นิยามว่าเป็นความเสี่ยงอื่นที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงินที่ถูกโอนจากผู้ถือสัญญาไปให้ผู้รับ

ประกันภัย สัญญาที่ทำให้ผู้รับประกันภัยมีความเสี่ยงทางการเงินโดยปราศจากความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยอย่างเป็นทางการ

9. นิยามของความเสี่ยงทางการเงินในภาคผนวก 1 ได้รวมตัวแปรทั้งตัวแปรทางการเงินและที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงิน ซึ่งรวมถึงตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับคู่สัญญาเป็นการเฉพาะด้วย เช่น ดัชนีของความเสี่ยงจากแผ่นดินไหวในพื้นที่ที่กำหนด หรือดัชนีของอุณหภูมิในบางเมือง ตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินดังกล่าวจะไม่ระบุให้เฉพาะเจาะจงกับคู่สัญญา เช่นการเกิดหรือไม่เกิดของไฟไหม้ที่ทำให้ความเสียหายหรือทำลายสินทรัพย์ของคู่สัญญา ยิ่งไปกว่านั้น ความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงในมูลค่ายุติธรรมของสินทรัพย์ที่ไม่ใช่สินทรัพย์ทางการเงินถือว่าไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน หากมูลค่ายุติธรรมนั้นไม่ได้สะท้อนเฉพาะการเปลี่ยนแปลงในราคาตลาดสำหรับสินทรัพย์ดังกล่าวเพียงอย่างเดียว (ตัวแปรทางการเงิน) แต่ยังสะท้อนถึงสภาพของสินทรัพย์ที่ไม่ใช่สินทรัพย์ทางการเงินที่ถือครองโดยคู่สัญญา (ตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงิน) ตัวอย่างเช่น ถ้าการค้าประกันมูลค่าซากของรถยนต์ทำให้ผู้ค้าประกันมีความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงในสภาพของตัวรถ ความเสี่ยงนั้นถือเป็นความเสี่ยงจากการรับประกันภัย ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน
10. สัญญาบางสัญญาทำให้ผู้รับประกันภัยมีความเสี่ยงทางการเงินนอกเหนือจากความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย ตัวอย่างเช่น สัญญาประกันชีวิตที่ทำให้การประกันทั้งอัตราผลตอบแทนขั้นต่ำต่อผู้เอาประกันภัย (ก่อให้เกิดความเสี่ยงทางการเงิน) และให้ผลประโยชน์จากการเสียชีวิตที่บางครั้งสูงกว่ามูลค่าตามบัญชีของสัญญาของผู้เอาประกันภัย (ก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยในรูปแบบของความเสี่ยงจากอัตราณณะ) สัญญาดังกล่าวนั้นเป็นสัญญาประกันภัย
11. ภายใต้บางสัญญา เหตุการณ์ที่เอาประกันภัยที่ทำให้ผู้รับประกันภัยต้องจ่ายเงินตามสัญญาเชื่อมโยงกับดัชนีราคาต่าง ๆ สัญญาดังกล่าวถือเป็นสัญญาประกันภัยที่การจ่ายจำนวนเงินที่มีนัยสำคัญขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ที่เอาประกันภัย ตัวอย่างเช่น การจ่ายผลประโยชน์ตามสัญญา life-contingent annuity ซึ่งเชื่อมโยงกับดัชนีต้นทุนค่าครองชีพ สัญญานี้ทำให้เกิดการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเพราะการจ่ายขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ที่ไม่แน่นอนนั้นคือการอยู่รอดของผู้เอาประกันภัย การจ่ายโดยเชื่อมโยงกับดัชนีราคาถือเป็นอนุพันธ์ทางการเงินแฝงแต่ถือว่ามีโอกาสโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย ดังนั้นอนุพันธ์ทางการเงินแฝงนี้เป็นไปตามนิยามของสัญญาประกันภัย จึงไม่จำเป็นต้องถูกแยกและวัดด้วยมูลค่ายุติธรรม (ดูย่อหน้า 7 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้)
12. นิยามของสัญญาประกันภัยได้กล่าวถึงความเสี่ยงที่ผู้รับประกันภัยรับมาจากผู้เอาประกันภัยกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเป็นความเสี่ยงที่มีอยู่แล้วก่อนโอนจากผู้เอาประกันภัยไปให้ผู้รับประกันภัย ดังนั้น ความเสี่ยงใหม่ที่เกิดขึ้นโดยสัญญาจึงไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย
13. นิยามของสัญญาประกันภัยกล่าวถึงผลกระทบในทางลบต่อผู้เอาประกันภัย โดยที่คำนิยามนี้ไม่ได้จำกัดว่าผู้รับประกันภัยต้องจ่ายเงินเป็นจำนวนเท่ากับผลกระทบทางการเงินจากเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดผลในทางลบนั้นเสมอไป ตัวอย่างเช่น ในนิยามไม่ได้ตัดเรื่องการให้ความคุ้มครองประเภท “ใหม่แทนเก่า (new-for-old)” ซึ่งเป็นการจ่ายทดแทนให้ผู้เอาประกันภัยพอเพียงที่จะทดแทนสินทรัพย์เก่าที่เสียหายด้วยสินทรัพย์ใหม่ ในทำนองเดียวกัน นิยามไม่ได้จำกัดการจ่ายผลประโยชน์ภายใต้สัญญาประกันชีวิตแบบชั่วระยะเวลา (a term life insurance contract) สำหรับความสูญเสียทางการเงินให้แก่ผู้ที่พึ่งพาอาศัย

ผู้เสียชีวิต หรือกำหนดจำนวนเงินไว้ล่วงหน้าสำหรับความสูญเสียที่เกิดจากการเสียชีวิตหรืออุบัติเหตุ

14. สัญญาบางสัญญากำหนดให้มีการจ่ายหากเหตุการณ์อันไม่แน่นอนที่ระบุไว้เกิดขึ้น แต่ไม่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้าว่าให้การมีผลกระทบในทางลบต่อผู้ถือเอาประกันภัยเป็นเงื่อนไขสำหรับการจ่ายค่าสินไหมทดแทน ดังนั้นสัญญาดังกล่าวถือว่าไม่ใช่สัญญาประกันภัยถึงแม้ว่าผู้ถือเอาจะใช้สัญญาเพื่อลดความเสี่ยงที่แฝงอยู่ ตัวอย่างเช่น หากผู้ถือเอาซื้อพันธบัตรทางการเงินแฝงเพื่อป้องกันความเสี่ยงของตัวเองที่มิใช่ตัวแปรทางการเงินซึ่งสัมพันธ์กับกระแสเงินสดจากสินทรัพย์ของกิจการ ตราสารอนุพันธ์ดังกล่าวไม่ถือว่าเป็นสัญญาประกันภัยเพราะว่าการจ่ายเงินไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าผู้ถือสัญญาจะได้รับผลกระทบในทางลบจากการลดลงในกระแสเงินสดจากสินทรัพย์ ในทางตรงข้าม นิยามของสัญญาประกันภัยกล่าวถึงเหตุการณ์อันไม่แน่นอนซึ่งกำหนดให้การมีผลกระทบในทางลบต่อผู้เอาประกันภัยเป็นเงื่อนไขสำหรับการจ่ายเงิน เงื่อนไขล่วงหน้าตามสัญญานี้ไม่ได้กำหนดให้ผู้รับประกันภัยต้องตรวจสอบว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นสาเหตุที่แท้จริงของผลกระทบในทางลบหรือไม่ แต่อนุญาตให้ผู้รับประกันภัยสามารถปฏิเสธการจ่ายเงินได้หากเห็นว่าเหตุการณ์นั้นไม่ได้ก่อให้เกิดผลกระทบในทางลบต่อผู้เอาประกันภัย
15. ความเสี่ยงจากการขาดอายุหรือการคงอยู่ (lapse or persistency risk) (หมายถึง ความเสี่ยงที่คู่สัญญาอีกฝ่ายจะยกเลิกสัญญาเร็วกว่าหรือช้ากว่าที่ผู้รับประกันภัยคาดไว้ในข้อกำหนดเบี้ยประกันภัย) ถือว่าไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเพราะว่าการจ่ายเงินให้คู่สัญญาอีกฝ่ายไม่ได้ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนที่เป็นผลกระทบในทางลบต่อคู่สัญญาอีกฝ่าย ในทำนองเดียวกัน ความเสี่ยงด้านค่าใช้จ่าย (หมายถึง ความเสี่ยงที่ต้นทุนการดำเนินงานที่เกี่ยวกับการให้บริการตามสัญญาเพิ่มขึ้นโดยไม่คาดหมาย แทนที่จะเป็นต้นทุนที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เอาประกันภัย) ไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเพราะว่าการเพิ่มขึ้นโดยไม่คาดหมายในค่าใช้จ่ายไม่ได้เกี่ยวข้องกับผลกระทบในทางลบที่มีต่อคู่สัญญาอีกฝ่าย
16. ดังนั้น สัญญาที่ทำให้ผู้รับประกันภัยมีความเสี่ยงจากการขาดอายุ ความเสี่ยงจากการคงอยู่ หรือ ความเสี่ยงด้านค่าใช้จ่าย ถือว่าไม่ใช่สัญญาประกันภัย เว้นแต่สัญญานั้นจะนำผู้รับประกันภัยไปสู่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยด้วย อย่างไรก็ตาม หากผู้ออกสัญญาลดความเสี่ยงโดยการใช้สัญญาที่สองเพื่อโอนส่วนของความเสี่ยงดังกล่าวไปให้คู่สัญญาอื่น สัญญาที่สองนั้นถือว่าเป็นสัญญาที่ทำให้คู่สัญญาอื่นมีความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย
17. ผู้รับประกันภัยจะสามารถรับโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญจากผู้เอาประกันภัยได้ เฉพาะในกรณีที่ผู้รับประกันภัยเป็นกิจการแยกจากผู้เอาประกันภัยเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ผู้รับประกันภัยจัดตั้งในรูปแบบของกองทุนรวมเพื่อรับโอนความเสี่ยง (mutual) ซึ่งการดำเนินงานของกองทุนจะใช้วิธีรับโอนความเสี่ยงจากผู้เอาประกันภัยแต่ละคนและนำความเสี่ยงนั้นมารวมกัน ถึงแม้ว่าผู้เอาประกันภัยจะยังคงแบกรับความเสี่ยงที่รวบรวมไว้ร่วมกันตามความสามารถของแต่ละคนในฐานะเจ้าของกองทุน แต่ก็ถือว่ายังคงมีการรับโอนความเสี่ยงเกิดขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญของสัญญาประกันภัย

ตัวอย่างของสัญญาประกันภัย

18. ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของสัญญาที่เป็นสัญญาประกันภัย หากมีการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญ

- 18.1 การรับประกันภัยประเภทโจรกรรมหรือความเสียหายต่อทรัพย์สิน
- 18.2 การรับประกันภัยความรับผิดชอบต่อสินค้า ความรับผิดชอบด้านวิชาชีพ ความรับผิดทางแพ่ง หรือค่าใช้จ่ายทางกฎหมาย
- 18.3 สัญญาประกันชีวิต และ ค่าใช้จ่ายในการปลงศพ (แม้ว่าการเสียชีวิตเป็นเรื่องแน่นอน แต่มีความไม่แน่นอนว่าการเสียชีวิตจะเกิดขึ้นเมื่อไร หรือ สำหรับบางแบบของการประกันชีวิต การเสียชีวิตจะเกิดภายในระยะเวลาที่คุ้มครองโดยการประกันภัยหรือไม่)
- 18.4 สัญญาประเภท life-contingent annuities และ pensions (หมายถึง สัญญาที่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอน ซึ่งก็คือการอยู่รอดของผู้เอาประกันภัย (ผู้รับผลประโยชน์ รายงวด และผู้รับบำนาญ) เพื่อช่วยให้ผู้รับประกันภัยสามารถดำรงมาตรฐานการครองชีพตามที่กำหนดไว้ โดยไม่เกิดผลกระทบในทางลบต่อการดำรงชีวิตของผู้เอาประกันภัย)
- 18.5 การคุ้มครองการทุพพลภาพและค่ารักษาพยาบาล
- 18.6 สัญญาประเภท surety bonds, fidelity bonds, performance bonds และ bid bonds (หมายถึง สัญญาที่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหากคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งล้มเหลวที่จะปฏิบัติตามภาระผูกพันในสัญญา ตัวอย่างเช่น ภาระผูกพันตามสัญญาก่อสร้าง)
- 18.7 การรับประกันภัยสินเชื่อที่จะจ่ายจำนวนเงินที่ระบุไว้ให้แก่ผู้ถือสำหรับความสูญเสียที่เกิดขึ้น เพราะลูกหนี้ที่กำหนดไว้ในสัญญาไม่สามารถที่จะจ่ายชำระหนี้เมื่อถึงกำหนดภายใต้ข้อกำหนดเดิมหรือที่แก้ไขใหม่ของตราสารหนี้ สัญญาเหล่านี้มีรูปแบบทางกฎหมายหลายแบบ เช่น ในรูปแบบของการค้ำประกัน เลตเตอร์ออฟเครดิต สัญญาประเภท credit derivative default หรือสัญญาประกันภัย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าสัญญาเหล่านี้จะเป็นไปตามนิยามของสัญญาประกันภัย แต่สัญญาเหล่านี้ก็ยังเป็นไปตามนิยามของสัญญาค้ำประกันทางการเงินตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) ด้วย และอยู่ภายในขอบเขตที่ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง การแสดงรายการสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และไม่อยู่ในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ (ดูย่อหน้า 4.4) ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม หากผู้ออกสัญญาค้ำประกันทางการเงินได้ยืนยันโดยชัดเจนไว้ตั้งแต่แรกว่าสัญญาดังกล่าวเป็นสัญญาประกันภัยและได้ใช้การบัญชีที่ถือปฏิบัติกับสัญญาประกันภัย ผู้ออกอาจเลือกถือปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง การแสดงรายการสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) หรือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กับสัญญาค้ำประกันทางการเงินดังกล่าวก็ได้
- 18.8 สัญญาการรับประกันสินค้าที่ออกโดยคู่สัญญาใด ๆ สำหรับสินค้าที่ขายโดยผู้ผลิต ผู้ค้า หรือผู้ขายปลีก อยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ แต่ไม่รวมการรับประกันสินค้าที่ออกโดยผู้ผลิต ผู้ค้า หรือผู้ขายปลีก โดยตรง เพราะการรับประกันสินค้าเหล่านั้นอยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 18 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง รายได้ และ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น

- 18.9 การรับประกันโหนด (หมายถึง การจ่ายชดเชยความเสียหายให้หากพบข้อบกพร่องในโหนดที่ดินซึ่ง ข้อบกพร่องนั้นที่ไม่ปรากฏ ณ ตอนที่ตกลงเข้าทำสัญญาประกันภัย) ในกรณีนี้ เหตุการณ์ที่เอา ประกันภัยคือการค้นพบข้อบกพร่องในโหนดที่ดิน ไม่ใช่ตัวข้อบกพร่อง)
- 18.10 สัญญาเพื่อให้ความช่วยเหลือระหว่างการเดินทาง (หมายถึง การจ่ายชดเชยความเสียหายเป็นเงินสด หรือจัดหาสิ่งของชนิดเดียวกันมาทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยสำหรับความเสียหายที่ได้รับในขณะที่ เดินทาง) ซึ่งในย่อหน้าที่ 6 และ 7 ของภาคผนวกนี้ ได้กล่าวถึงบางประเภทของสัญญานี้
- 18.11 สัญญาประเภท catastrophe bonds ที่จ่ายส่วนที่ลดลงของเงินต้น ดอกเบี้ย หรือทั้งสองอย่างให้ผู้เอา ประกันภัยมีสิทธิได้รับ หากเหตุการณ์ที่ระบุไว้มีผลกระทบในทางลบต่อผู้ออกหุ้นกู้ (เว้นแต่ เหตุการณ์ที่ระบุไว้ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยอย่างเป็นทางการเป็นสาระสำคัญ ตัวอย่างเช่น เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในอัตราดอกเบี้ย หรืออัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ)
- 18.12 สัญญา insurance swaps และสัญญาอื่นๆ ที่กำหนดให้จ่ายเงินตามการเปลี่ยนแปลงในภูมิภาคศ กษภูมิประเทศ หรือตัวแปรทางกายภาพอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะเจาะจงกับคู่สัญญา
- 18.13 สัญญาประกันภัยต่อ
19. ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของรายการที่ไม่ใช่สัญญาประกันภัย
- 19.1 สัญญาการลงทุนที่มีรูปแบบทางกฎหมายเป็นสัญญาประกันภัย แต่ไม่ได้ทำให้ผู้รับประกันภัยมีความ เสี่ยงด้านการรับประกันภัยอย่างเป็นทางการเป็นสาระสำคัญ ตัวอย่างเช่น สัญญาประกันชีวิตซึ่งผู้รับประกันภัย ไม่ได้มีความเสี่ยงจากอัตราดอกเบี้ยที่มีนัยสำคัญ (สัญญาดังกล่าวถือเป็นเครื่องมือทางการเงินที่ไม่ใช่ สัญญาประกันภัย หรือถือเป็นสัญญาบริการ ดูย่อหน้าที่ 20 และ 21 ของภาคผนวกนี้)
- 19.2 สัญญาที่มีรูปแบบทางกฎหมายเป็นสัญญาประกันภัย แต่ได้ส่งผ่านความเสี่ยงด้านการ รับประกันภัยอย่างเป็นทางการเป็นสาระสำคัญกลับไปให้ผู้เอาประกันภัย ผ่านทางกลไกที่มีผลบังคับทาง กฎหมายและไม่สามารถยกเลิกได้ทำให้สามารถเปลี่ยนแปลงจำนวนการจ่ายเงินในอนาคตของผู้เอา ประกันภัยซึ่งเป็นผลโดยตรงจากความเสียหายที่เอาประกันภัยไว้ ตัวอย่างเช่น สัญญาประกันภัยต่อ ทางการเงินบางสัญญา หรือสัญญาประกันภัยกลุ่มบางสัญญา (สัญญาดังกล่าวโดยทั่วไปถือเป็น เครื่องมือทางการเงินที่ไม่ใช่สัญญาประกันภัย หรือถือเป็นสัญญาบริการ ดูย่อหน้าที่ 20 และ 21 ของ ภาคผนวกนี้)
- 19.3 การรับประกันภัยไว้เอง (Self-insurance) กล่าวอีกอย่างหนึ่ง ยังคงเก็บความเสี่ยงที่สามารถได้รับ คุ่มครองหากได้มีการทำสัญญาประกันภัยไว้ (ในกรณีนี้ ถือว่าไม่เกิดสัญญาประกันภัยเพราะไม่มี ข้อตกลงกับคู่สัญญาอื่น)
- 19.4 สัญญา (เช่น สัญญาเกี่ยวกับการพนันขั้นต่อ) ที่กำหนดให้จ่ายเงินหากเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่ แน่นอนเกิดขึ้น แต่ไม่ได้ระบุเป็นเงื่อนไขล่วงหน้าในสัญญาสำหรับการจ่ายเงินว่าเหตุการณ์นั้นต้อง กระทบต่อผู้เอาประกันภัยในทางลบ อย่างไรก็ตามสัญญาประเภทดังกล่าวไม่ได้หมายรวมถึงสัญญา ที่มีการกำหนดการจ่ายเงินไว้ล่วงหน้าสำหรับความเสียหายจากเหตุการณ์ที่ระบุไว้เช่น การเสียชีวิต หรืออุบัติเหตุ (ดูย่อหน้าที่ 13 ของภาคผนวกนี้)
- 19.5 ตราสารอนุพันธ์ที่ทำให้คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งมีความเสี่ยงทางการเงิน แต่ไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับ ประกันภัย เนื่องจากได้กำหนดให้คู่สัญญาต้องจ่ายเงินเฉพาะจากการเปลี่ยนแปลงในอัตราดอกเบี้ย ราคาเครื่องมือทางการเงิน ราคาโภคภัณฑ์ อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ดัชนีของราคาหรือ

อัตราต่าง ๆ การจัดอันดับเครดิตหรือดัชนีเครดิต หรือตัวแปรอื่น เช่นตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินโดยที่ตัวแปรนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องเป็นการเฉพาะกับคู่สัญญา (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้))

- 19.6 การค้ำประกันที่เกี่ยวข้องกับเครดิต (หรือ เลตเตอร์ออฟเครดิต สัญญาประเภท credit derivative default หรือสัญญาประกันภัยสินเชื่อ ที่กำหนดให้มีการจ่ายเงินแม้ว่าผู้ถือไม่ได้เกิดความเสียหายจากการที่ลูกหนี้ไม่สามารถจ่ายชำระหนี้ได้เมื่อถึงกำหนด (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้))
 - 19.7 สัญญาที่กำหนดให้จ่ายเงินตามภูมิอากาศ ภูมิประเทศ หรือตัวแปรทางกายภาพอื่น ที่ไม่เกี่ยวข้องเป็นการเฉพาะกับคู่สัญญา (โดยทั่วไปเรียกว่าตราสารอนุพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับสภาพอากาศ (weather derivatives))
 - 19.8 สัญญาประเภท catastrophe bonds ที่จ่ายส่วนที่ลดลงของเงินต้น ดอกเบี้ย หรือทั้งสองอย่างให้ผู้เอาประกันภัยมีสิทธิได้รับ โดยขึ้นอยู่กับภูมิอากาศ ภูมิประเทศ หรือตัวแปรทางกายภาพอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องเป็นการเฉพาะเจาะจงกับคู่สัญญา
20. หากสัญญาที่อธิบายในย่อหน้าที่ 19 ก่อให้เกิดสินทรัพย์ทางการเงิน หรือหนี้สินทางการเงิน สัญญานั้นอยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) ในกรณีเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าคู่สัญญาใช้วิธีปฏิบัติที่บางครั้งเรียกว่าการบัญชีเงินฝาก (deposit accounting) ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องต่อไปนี้
- 20.1 คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งรับรู้ค่าตอบแทนที่ได้รับเป็นหนี้สินทางการเงินแทนที่จะรับรู้เป็นรายได้
 - 20.2 คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งรับรู้ค่าตอบแทนที่จ่ายไปเป็นสินทรัพย์ทางการเงินแทนที่จะรับรู้เป็นค่าใช้จ่าย
21. หากสัญญาที่อธิบายในย่อหน้าที่ 19 ไม่ก่อให้เกิดสินทรัพย์ทางการเงิน หรือหนี้สินทางการเงิน ให้ถือปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 18 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง รายได้ ภายใต้มาตรฐานฉบับดังกล่าว กำหนดให้รายได้จากรายการที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการถูกรับรู้โดยวิธีสัดส่วนของงานที่ทำเสร็จของรายการ หากผลของรายการดังกล่าวสามารถประมาณได้อย่างน่าเชื่อถือ

ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญ

22. สัญญาใด ๆ จะถือว่าเป็นสัญญาประกันภัยก็ต่อเมื่อเฉพาะกรณีที่สัญญานั้นได้โอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยอย่างมีสาระสำคัญ ซึ่งย่อหน้าที่ 8-21 ของภาคผนวกนี้ได้กล่าวถึงความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย และย่อหน้าต่อไปนี้จะอธิบายวิธีการประเมินว่าความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยมีสาระสำคัญหรือไม่
23. ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยจะมีนัยสำคัญเฉพาะในกรณีที่เหตุการณ์ที่เอาประกันภัยทำให้ผู้รับประกันภัยต้องจ่ายผลประโยชน์เพิ่มเติมอย่างมีนัยสำคัญภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น ทั้งนี้รวมถึงสถานการณ์ที่ขาดสาระเชิงพาณิชย์ (เช่น ไม่มีผลกระทบอย่างเห็นได้ชัดต่อมูลค่าทางเศรษฐกิจของรายการ) หากมีการจ่ายผลประโยชน์เพิ่มเติมอย่างมีนัยสำคัญภายใต้สถานการณ์ที่มีสาระเชิงพาณิชย์จะถือว่าเป็นไปตามเงื่อนไขในประโยคแรก แม้ว่าโอกาสที่จะเกิดเหตุการณ์ที่รับประกันภัยเป็นไปได้เล็กน้อยมาก หรือ

มูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดจ่ายที่อาจเกิดขึ้น (หมายถึง การถ่วงน้ำหนักด้วยความน่าจะเป็น) คิดเป็นสัดส่วนเพียงเล็กน้อยของมูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดที่คาดว่าจะได้รับตามสัญญาที่เหลืออยู่ทั้งหมด

24. ผลประโยชน์เพิ่มเติมตามที่กล่าวถึงในย่อหน้าที่ 23 หมายถึงจำนวนเงินที่เกินกว่าจำนวนเงินที่จะจ่ายหากไม่มีเหตุการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดขึ้น (ไม่รวมเหตุการณ์ที่ขาดสาระเชิงพาณิชย์) จำนวนเงินเพิ่มเติมดังกล่าวรวมถึงค่าใช้จ่ายในการจัดการค่าสินไหมทดแทน และต้นทุนการประเมินค่าสินไหมทดแทน แต่ไม่รวมรายการดังต่อไปนี้

24.1 การสูญเสียความสามารถที่จะได้รับเงินจากผู้เอาประกันภัยสำหรับการบริการในอนาคต ตัวอย่างเช่น ในสัญญาประกันชีวิตประเภท investment-linked การเสียชีวิตของผู้เอาประกันภัยทำให้ผู้รับประกันภัยไม่สามารถได้รับค่าธรรมเนียมสำหรับการให้บริการจัดการลงทุนได้อีกต่อไป ซึ่งความสูญเสียทางเศรษฐกิจต่อผู้รับประกันภัยดังกล่าวไม่ได้สะท้อนถึงความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย แต่เป็นลักษณะเช่นเดียวกับที่ผู้จัดการกองทุนรวมไม่ได้รับโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่เกี่ยวข้องกับโอกาสการเสียชีวิตของลูกค้า ดังนั้น โอกาสที่จะเกิดการสูญเสียค่าบริการจัดการลงทุนในอนาคตจึงไม่เกี่ยวข้องในการประเมินนัยสำคัญของการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยตามสัญญา

24.2 การยกเว้นค่าธรรมเนียมในการยกเลิกหรือเวนคืนสัญญาเนื่องจากผู้เอาประกันภัยได้เสียชีวิต เพราะว่าการเกิดสัญญาประกันภัยทำให้เกิดคิดค่าธรรมเนียมดังกล่าว ดังนั้นการยกเว้นค่าธรรมเนียมเหล่านี้ไม่ได้ถือเป็นการชดเชยความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยสำหรับความเสี่ยงที่มีอยู่ก่อนการเกิดสัญญา ดังนั้นค่าธรรมเนียมเหล่านี้จึงไม่เกี่ยวข้องในการประเมินนัยสำคัญของการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยตามสัญญา

24.3 การจ่ายเงินที่อยู่บนเงื่อนไขของเหตุการณ์ที่ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายที่มีนัยสำคัญต่อผู้ถือสัญญา ตัวอย่างเช่น หากพิจารณาสัญญาที่กำหนดให้ผู้รับประกันภัยจ่ายเงินหนึ่งล้านบาทหากสินทรัพย์ของผู้เอาประกันภัยได้รับความเสียหายคิดเป็นมูลค่าทางเศรษฐกิจเพียงหนึ่งบาท ในกรณีของสัญญานี้จะเห็นว่าผู้ถือสัญญาไม่ได้โอนความเสี่ยงที่มีนัยสำคัญในการสูญเสีย (คือเงิน 1 บาท) ให้กับผู้รับประกันภัย ในขณะที่สัญญานี้ได้ก่อให้เกิดความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่ทำให้ผู้ออกสัญญาจำเป็นต้องจ่ายเงิน 999,999 บาท หากเหตุการณ์ที่ระบุไว้เกิดขึ้น เนื่องจากผู้ออกไม่ได้รับโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญจากผู้ถือ ดังนั้นสัญญานี้จึงไม่ใช่สัญญาประกันภัย

24.4 ค่าสินไหมที่อาจได้รับคืนจากการเอาประกันภัยต่อ ผู้รับประกันภัยรับผิดชอบส่วนนี้แยกต่างหาก

25. ผู้รับประกันภัยต้องประเมินนัยสำคัญของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเป็นรายสัญญาแทนที่จะใช้ระดับความมีสาระสำคัญต่อการเงิน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยจะมีนัยสำคัญแม้ว่าความน่าจะเป็นที่จะเกิดความเสียหายที่มีนัยสำคัญจากสัญญาทั้งหมดจะต่ำ การประเมินความเสี่ยงเป็นรายสัญญาจะช่วยให้การพิจารณาจัดประเภทสัญญาเป็นสัญญาประกันภัยง่ายขึ้น อย่างไรก็ตาม หากผู้รับประกันภัยเห็นว่ากลุ่มของสัญญาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันประกอบด้วยสัญญาย่อย ๆ ที่มีการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยทั้งหมด ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องพิจารณาแต่ละสัญญาภายในกลุ่มเพื่อที่จะระบุสัญญาที่ไม่ใช่อนุพันธ์ไม่ได้สัญญาที่ไม่ได้โอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญ

26. ตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 23-25 ของภาคผนวกนี้ หากสัญญาทำให้เกิดการจ่ายผลประโยชน์การเสียชีวิตมากกว่าจำนวนเงินที่ต้องจ่ายหากมีชีวิตอยู่ สัญญานั้นเป็นสัญญาประกันภัย เว้นแต่ผลประโยชน์การเสียชีวิตที่เพิ่มขึ้นนั้นไม่มีนัยสำคัญ (พิจารณาความมีนัยสำคัญเป็นรายสัญญาแทนที่จะใช้ความมีนัยสำคัญที่ระดับของกลุ่มสัญญาทั้งหมด) ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วในย่อหน้าที่ 24.2 ของภาคผนวกนี้ว่าการยกเว้นค่าธรรมเนียมในการยกเลิกและเวนคืนเนื่องจากการเสียชีวิตไม่ได้ถูกนำมาพิจารณาในการประเมินนัยสำคัญหากการยกเว้นนั้นไม่ถึงเป็นการชดเชยความเสียหายให้แก่ผู้เอาประกันภัยสำหรับความเสี่ยงที่มีอยู่ก่อนการเกิดสัญญา ในทำนองเดียวกัน สัญญา annuity ที่จ่ายจำนวนเงินให้ผู้เอาประกันภัยอย่างสม่ำเสมอในช่วงที่ผู้เอาประกันภัยยังมีชีวิตอยู่ถือเป็นสัญญาประกันภัย เว้นแต่ว่าจำนวนเงินที่ต้องจ่ายให้ทั้งหมดตามสัญญานั้นไม่มีนัยสำคัญ
27. ย่อหน้าที่ 23 ของภาคผนวกนี้กล่าวถึงผลประโยชน์เพิ่มเติม ผลประโยชน์เพิ่มเติมเหล่านี้อาจมีข้อกำหนดให้จ่ายผลประโยชน์เร็วขึ้นหากเหตุการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดเร็วขึ้น และจำนวนเงินที่จ่ายไม่ได้ถูกปรับปรุงด้วยมูลค่าตามเวลา ตัวอย่างเช่น การประกันชีวิตแบบตลอดชีพที่มีผลประโยชน์มรณกรรมคงที่ (กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ การประกันภัยที่ให้ผลประโยชน์การเสียชีวิตคงที่ไม่ว่าผู้เอาประกันภัยเสียชีวิตเมื่อไรก็ตามโดยไม่มีวันสิ้นสุดความคุ้มครอง เป็นที่แน่นอนว่าผู้เอาประกันภัยจะต้องเสียชีวิตแต่วันที่ของการเสียชีวิตยังไม่แน่นอน ซึ่งผู้รับประกันภัยจะได้รับความเสียหายเป็นรายสัญญาหากผู้เอาประกันภัยเสียชีวิตเร็วขึ้นแม้ว่าจะไม่มีความเสียหายในระดับของกลุ่มของสัญญาก็ตาม
28. หากสัญญาประกันภัยถูกแยกออกเป็นองค์ประกอบของการฝากเงินและองค์ประกอบของการประกันภัย ความมีนัยสำคัญของการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยจะถูกประเมินโดยพิจารณาจากองค์ประกอบของการประกันภัย ความมีนัยสำคัญของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่ถูกโอนโดยอนุพันธ์ทางการเงินแฝงจะถูกประเมินโดยพิจารณาจากอนุพันธ์ทางการเงินแฝง

การเปลี่ยนแปลงในระดับของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย

29. สัญญาบางสัญญาไม่ได้โอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยใดๆไปให้ผู้รับประกันภัยเมื่อเริ่มต้นสัญญา แม้ว่าจะโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยในเวลาต่อมา ตัวอย่างเช่น หากพิจารณาสัญญาที่จ่ายผลตอบแทนจากการลงทุนตามที่ระบุไว้ และให้สิทธิเลือกแก่ผู้เอาประกันภัยที่จะนำกำไรจากการลงทุนเมื่อครบกำหนดเพื่อซื้อสัญญา life-contingent annuity ในอัตราเบี้ยประกันภัยรายงวดที่คิดให้กับผู้เอาประกันภัยรายใหม่คนอื่นๆในปัจจุบัน จะเห็นว่าสัญญานี้ไม่ได้โอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยไปให้ผู้รับประกันภัยจนกว่าจะมีการใช้สิทธิดังกล่าว เพราะผู้รับประกันภัยยังคงมีอิสระที่จะคิดเบี้ยประกันภัยสำหรับสัญญา annuity บนพื้นฐานที่สะท้อนถึงความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่ถูกโอนไปให้แก่ผู้รับประกันภัยในเวลานั้น อย่างไรก็ตาม หากสัญญาเบี้ยประกันภัยรายงวด (หรือ กำหนดหลักที่จะใช้ในการคำนวณเบี้ยประกันภัยรายงวด) ถือว่าสัญญานั้นมีการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยไปให้ผู้รับประกันภัยเมื่อเริ่มต้นสัญญา
30. สัญญาที่มีคุณสมบัติเป็นสัญญาประกันภัยยังคงเป็น สัญญาประกันภัยจนกว่าสิทธิและภาระผูกพันทั้งหมดถูกทำให้สิ้นสุดหรือสิ้นผลบังคับ